

Rozványi Dávid

Az elégethetetlen levél

– szerelmes kísértetmese –

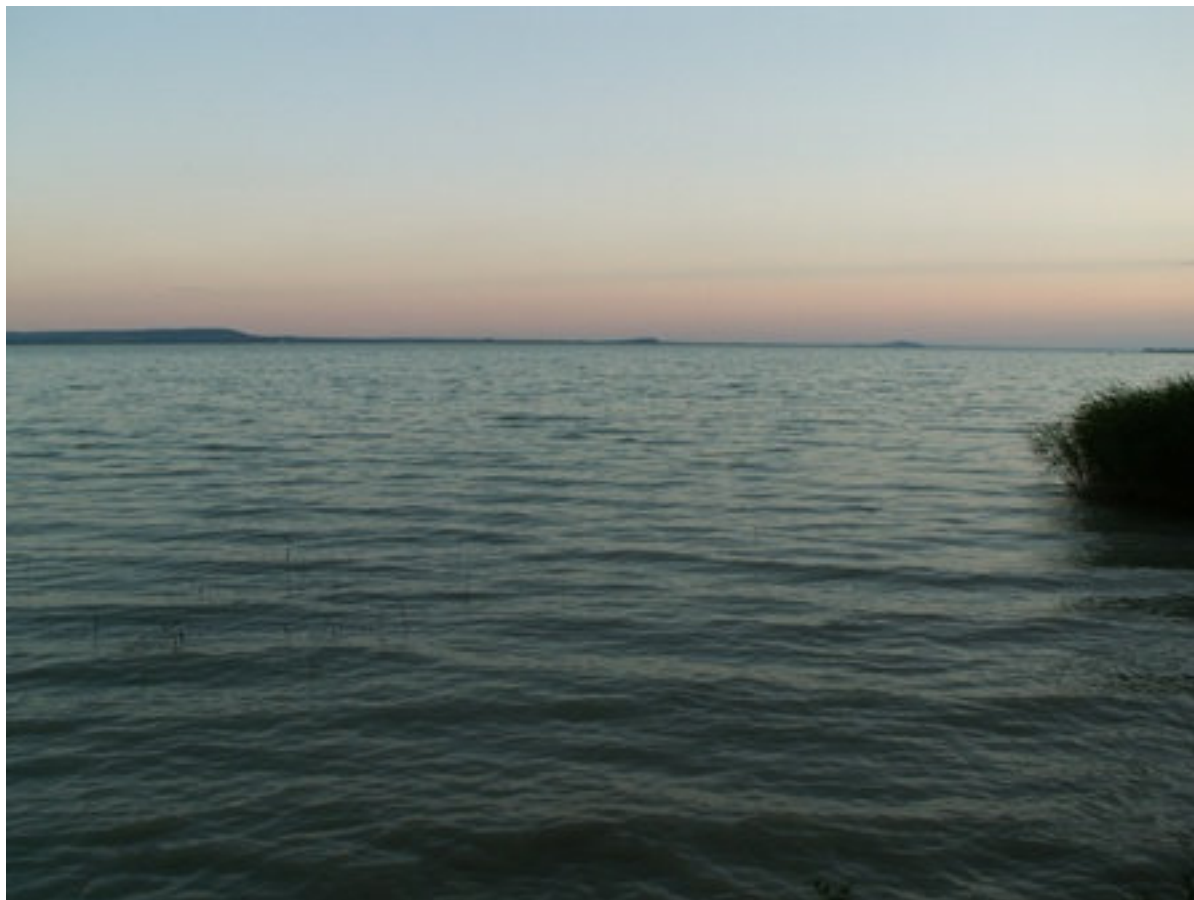
*Az igaznak,
a hűnek, ki örökké társ ezer vészen át,
annak, ki reménnyel fekszik, s erővel ébred,
annak, ki sorsában csodát hordozott,
s annak, ki elvarázsoltan látja a világot.
A jóknak s a gyengének, kik járnak az élet útjait.*

Tartalom

1. Nyárutó, Balaton-part: álmodozás
2. Ősz, iroda: szürkülés
3. Szilveszter, a hídon: az átkelés
4. Első munkanap, konyha, beszélgetés
5. Tavaszkezdlet
6. Tavasz, szerelem, kávésbögre
7. Húsvét, Vendégvárás – a múlt első árnyai
8. A kísértet-levél, Húsvét után
9. Töréspont, Húsvét hete
10. Levél 4. – házasság és évforduló
11. Beszélgetés, egy nő emléke
12. Levél 5. – „négy csillag közt...”
13. Álomkép, levél 6. – „szellő-lány”
14. Nappalkép – szerelmeskedés a lépcsőfordulóban
15. Harc, levél 7. – az átok
16. „Lélek lép a lajtorján”
17. Ébredés, a halál íze
18. Ébredés, búcsú
19. Otthon – „engem hívj ma álmodba...”
20. Két nő – „Ágyad forró...”
21. Vérmocskos ébredés
22. Hazaút – a karácsonyi csoda
23. Otthon – a levél utolsó oldala
24. Rakga
25. Férfiálom
26. Nyárutó, Balaton-part

1. Nyárutó, Balaton-part: álmodozás

Nekem nem születnek gyerekeim, csak unokáim lesznek – gondolta a lány és békesség töltötte el. – A harmincas éveim közepén járok, még ha találnék is magamnak valakit, akkor is ott ketyeg a biológiai órámm, lehet, hogy kifutok a gyerekszülő korból. Talán, ha szerencsém van, a korábbi házasságából lesznek gyerekei és rajtuk keresztül jutok unokákhoz is – gondolta Pixa. – Nem érdemes számolgatni, hány évig tudnék még gyereket szülni.

Nyárutó volt, a szálloda teraszán nézte a naplementét a Balaton felett és a béke teljesen betöltötte. Egyedül volt, de nem magányosan. Az a típusú ember volt, akit bármi baj is ér, mindig megőrzi magában a békét és a harmóniát. Olyan, akit mások vagy gyűlölnék, vagy szeretnek emiatt, attól függően, hogy bennük is megvan-e ez a béke, vagy csak irigylük.

Szerette ezeket az estéket, olyan kellemesen időn kívüliek voltak. Nem számolta a napokat, egyszerűen örült a vénasszonyok nyarának – csintalanul elmosolyodott magában: „vénasszonyok nyara”, mintha ez is vele csúfolódna – és annak a pár nap szabadságnak, amivel megajándékozta magát. Már nem voltak vendégek a szállodában, válogathatott a szobák között, a pincérek a kegyét keresték, a főnyenyen oda feküdt, ahova akart, a nap és a víz hullámai csak őt cirógatták. Csendes boldogság volt, amit az embernek először önmagában kell megtalálnia, s a külvilág csak társulhat hozzá.

Megbronzosította arcát a lenyugvó nap fénye. Szép arca volt, kicsit szabálytalan a mai szépségideál szerint, de a lélek tükröződött rajta, nem lehetett nem megjegyezni.

Olyan arc, ami izgatja a férfiakat, de amitől a legtöbben félnek, mert azt mutatja: ember van mögötte, akarat, amit használni és uralni nem lehet. Szabad ember, akit nem lehet megszerezni, csak részesedni az életéből. Akinek csak a mindent lehet adni, de mindent is ad cserébe.

Persze a többség nem az arcát nézte, megelégedtek a nyak alatti látvánnyal; de a liftező szeműeket számításba sem vette, egyszerűen átnézett rajtuk.

Behunyta a szemét és úgy érezte, hogy az esti szellő, mint szellemalakokat, felé sodorja élete eddigi szereplőit. A szüleit. A testvéreit. A férfiakat, akik azt hitték, szeretik. A férfiakat, akikről azt hitte, hogy szereti őket. A hímek, akik szemükkel levetkőztették.

Talán mégis közöttük volt, az, akivel boldog lehetne? Boldogság – egyáltalán mi az? Egy élet, amit valakivel el lehet tölteni, ragyogás és lobogás nélkül, vagy ennél több? Ez máris több lenne, mint ami a legtöbb embernek megadatik.

Szabad-e kompromisszumok árán keresni a boldogságot?

Szabad-e lemondani a boldogságról, ha csak a megalkuvás az ára?

Vagy egyáltalán: miért vágyódik mindenki arra, hogy boldoggá tegyék, miért vágyódik mindenki arra, hogy ő maga legyen boldog és miért nem az által keresi a boldogságot, hogy másnak megadja? Vagy ez csak a szentek és örültek kiváltsága, az átlagemberé, hogy először saját maga legyen boldog és ezt ossza meg a másikkal, másokkal?

Elmosolyodott: költői kérdés. Az életében közel-távol nincs olyan férfi, aki miatt érdemes lenne foglalkozni a problémával. Ahogy az egyik barátja mondta: a férfiak manapság nem elvenni akarják a nőket, hanem lízingelni. Hát ebbe ő nem megy bele: vagy így, vagy úgy, megalkuvással, vagy megalkuvás nélkül, de tartós boldogságra törekszik.

A nap lebukott a túlsó hegyek mögött, véget ért az utolsó estéje a balatoni nyaralásnak. Más nem volt, aki ilyen élménnyel ajándékozta volna meg, hát ő maga lepte meg magát ennek a pár napnak az édes semmittevésével. Kezdheti a csomagolást, lezárhatja az itt töltött pár napot, a boldogság rövid szakaszát.

Majd hétfőn megfizeti az árát az irodában: a felgyülemlett munkát nem végezte el senki, a kollegák ugyanúgy folytatják a mószerolást, mint eddig, de ennek a pár napnak az emléke még hosszú ideig erőt ad neki.

2. Ősz, iroda: szürkülés

Nem szerette különösképpen a munkát, amit végzett, egyre viszont tökéletesen alkalmas volt: betöltötte a napjait. Beleásta magát, legjobb lelkiismerete szerint s cserébe elvonta gondolatait „az élet nagy kérdéseiről”. Néha esténként elment táncolni, inkább a mozgás öröméért, mint a társaságért. Szerette a szépet, s örült annak, hogy a táncban ő is részese lett a Szépségnek. Máskor a barátaival elment borozgatni, két-három pohárnál sohasem ivott többet, viszont azt mindig szakértelemmel választotta ki, s a társaság élvezetére pár percben mindig elmondta a bor történetét, a mesét, hogy szőlőszem hogyan nemesedett borrá. Esténként elalvás előtt mindig olvasott. Szerette azokat a regényeket, amik valahol az ő életéről szóltak, mégis más világba repítették. Az éjszakákat mindig átaludta, s álma boldog volt. Reggel, ha jó volt az idő, futott egy kicsit, vagy ha rossz volt, tornázott, majd elment dolgozni – s minden kezdődött előlről.

Nagyjából havonta egyszer hazautazott a szüleihez, a régi, elhagyott életéhez. Az írók sokszor áradoznak a szülőföldről, a gyerekkor helyszíneiről, az elveszett ártatlanságról – de Paxa semmi ilyesmit nem érzett a falu iránt, ahol a véletlen folytán a világra jött. Sekrestyés: semmi más, csak a szülők, akik mellett mindig kislány marad, házak, amik bárhol állhatnak a világban, munkanélküliség, kilátástalanság, szürkesség, a testvérei, akik megpróbáltak megkapaszkodni abban a földben, de a föld szétporladt kezeik között. Minden, amit nem akart, hogy az élete legyen. A havi látogatásokat, mint kényszerű kötelezettségeket, letudta, de ennyi: soha nem vágyódott arra, hogy újra ott éljen, hogy akár öregkorára is hazatérjen.

A Város más volt: mocskos, bűnös, de mégis esélyt kínált egy más életre. Ami nem biztos, hogy jobb vagy igazabb, de legalább más lehetőséget hordozott magában. Itt nyugodtan felvehetette azt a ruhát, amihez aznap kedve volt, nem szólták meg. Ha egy barátjával találkozott az utcán nyugodtan pusztit lehelhetett arcára, nem kezdtek pletykálkodni a háta mögött, akár még kézen fogva is mehetek volna. Évek óta élt a városban: nem álltatta magát azzal, hogy ez lesz az otthona, hogy ez lesz az élete, de a város legalább hagyta élni és esélyt adott a boldogságra. *„A város levegője szabaddá tesz.”* Szabadságot ad, ha otthont nem is.

Otthon... Furcsamód, csak egy olyan helyre tudott gondolni otthonként, ahol csak pár hónapot töltött: Skóciára. Ha hitt volna a lélekvándorlásban, korábbi élete helyszínének tartotta volna. Ott el tudta volna képzelni az életét. Persze ez csak álom, buta képzelgés: az élet ez a város, az iroda, a munka, néha egy-egy kirándulás valahová.

Szeptemberi este volt, ült az irodában és nem volt kedve hazamenni. Kint szomorú eső szemerkélt, fázott, tudta, otthon csak a hideg lakás várja, ennél még az is jobbnak tűnt, ha bent marad és megcsinálja a jelentést, amiről tudta, hogy senki sem olvassa el. Egyedül volt, a folyosó felé nyitva az ajtó, hogy bezártság-érzetét enyhítse, emberi számítás szerint csak a takarítók járhatnak erre...

A férfi az ajtófélfának támaszkodott s csendben nézte.

– Hogy kerültél ide? – de rögtön el is szégyellte magát. – Szia. – A férfi két emelettel lejjebb dolgozott.

– Szia. Csak erre jártam és megláttam a fényt. Mit csinálsz itt?

– Dolgozom. Vacak idő van, nincs kedvem hazamenni – dühös volt magára, hogy nem jut jobb válasz az eszébe.

– Nincs kedved egyet kávézni?

– Nincs, inkább sietek, és máris megyek haza. – Akármennyire is halasztgatom, egyszer csak haza kell mennem, tette hozzá magában.

– Akkor jó munkát és jó éjt – köszönt el a férfi és elindult. A lány legszívesebben utána szólt volna, hogy ne haragudjon, de már messze járt. Nem baj, nem kár érte, ki tudja mit akart... de tényleg, mit akart valójában, miért állt az ajtóban?

Másnap le kellett vinnie egy dossziét a férfinak. Már előre elhatározta, hogy megkérdezi tőle kedves és szellemes formában, hogy mit akart előző este, de amikor leért, az irodában a férfi nem volt egyedül, s más előtt nem akarta szóbahozni a dolgot. Köszöntek egymásnak, átadta a pakkot és visszaindult – közben egyszerre volt dühös a férfire és magára, hogy nem járt az ügy végére, de majd legközelebb...

A legközelebb, amikor meg tudta volna kérdezni, csak nem akart elérkezni; igaz hetente, pár naponta mindig találkoztak, de az elején soha nem voltak kettesben, hetekkel később pedig már nevetséges lett volna megkérdezni. Közben egyre többet megtudott róla: elvált, két gyereke van, két kislány, ők vannak a számítógép háttérképén, okos, sajátos humorérzéssel... Ha összefutottak a folyosón, udvariasan köszöntek egymásnak és továbbmentek. Egy idő után már nem kereste az alkalmakat sem, hogy ő vigye le az anyagokat, mert dühösen észlelte, hogy a férfi az általa készített dokumentumokban mindig hibát talál, s mosolyogva visszaadja (néha ezt a mosolyt sokkal bántóbbnak találta, mintha indulattal dobta volna vissza) – olyan hibákat, amiket máskor sohasem követne el. Mintha már a pusztja jelenlétével ügyetlenebbik énjét hívná elő, mintha már csak azzal is, hogy lélegzik és ott van az épületben, vámpírként leszívna energiáit.

Dühe csak fokozódott azzal, hogy ennek ellenére nem tudta gondolataiból kivetni a férfit. Egy novemberi éjszaka érkezett el a mélypont: éjszaka a férfival álmodott, arról, hogy hátulról átöleli. Ebben az ölelésben nem volt semmi erotikus, semmi freud-i elfojtott ösztön, csak végtelen szeretet. Paxa okos nő volt, tanult lélektant, s volt elég tapasztalata, hogy az erotikus vágyakat kezelni tudja, de a szeretettel és a szeretet iránti vággal szemben tehetetlen volt.

Másnap reggel a legegyszerűbb megoldást választotta: a férfit kitörölte az agyából, úgy szervezte meg a munkát, hogy ne legyen vele semmi kapcsolata sem, s ha a folyosón összefutottak, lesütötte szemeit, alig mozgó ajkakkal, hangtalanul köszönt, s szaporította lépteit. S a módszer bevált: többet már nem furakodott vissza gondolataiba, s álmai újra nyugodttá váltak.

Így telt el az év hátralévő része.

3. Szilveszter, a hídon: az átkelés

Szilveszter: kötelezően letudandó kötelezettség, kötelező vidámság, fesztelenség, amikor látszólag mindenki jól érzi magát, amikor a világ boldognak, feldobottnak, féktelennek játssza magát. Amikor a papírtrombiták harsogása elnyomja a felmerülő kérdést: öregebbek lettünk egy év alatt, de vajon többek is?

Paxa legszívesebben este hatkor lefeküdt volna, hogy aztán egy új évre, talán új életre is ébredjen, de barátai, kollegái hívták bulizni, s a legkisebb ellenállás irányába haladva, igent mondott nekik. Bele sem szólt az e-mail dömpingbe, csak egyszerűen kívárta, hogy hova menjenek, felvett egy inkább kényelmes, mint elegáns ruhát.

Már nagyjából három órája ült ott, vagy öt pohár bort megivott (nála ez már szokatlanul sok volt), de se a közösségben nem tudott feloldódni, se a vidámság nem kapta el, de még az a bizonyos kellemes bódulatot se érezte. Csak a bor, a savak ízét, és azt, hogy ha nem hallgatnak el a többiek, vagy nem térnek át valamilyen értelmes témára, szétrobban a feje. Megpróbált az SMS-ekbe menekülni; először csak számolta, hányat kap és megpróbált hasonló stílusban válaszolni mindegyikre. Évek óta nem látott barátaival beszélte meg, hogy idén már végre találkozni fogtak, miközben tudták, hogy legközelebb is csak következő Szilveszter este fognak egymásnak eszébe jutni. Aztán jöttek az igazi barátok, az igazak és a bűnnel élők, akik mellette álltak, akár találkoztak, akár nem, akik életének részei voltak, akik már benne éltek kivethetetlenül. Ha ilyentől kapott SMS-t, lélekben elrepült hozzá és elképzelte, milyen lenne egy üveg bor mellett velük tölteni ezt az estét.

„Szebbet, jobbat, boldogabbat, álmaid váljanak valóra” – ezen az üzeneten bukott ki, később már nevetségesnek tartotta. Körbenézett és arra gondolt, hogy ha ilyen lesz az éve is, mint ez a társaság, se szépség, se jószág, se boldogság nem lesz... Rátört az érzés, hogy nem akarja, hogy itt köszöntsön rá az új év – megfullad, ha nem jut szabad levegőhöz. Haza akar menni! Lehet, hogy az csak egy üres és hideg lakás vár rá, de mégis az „otthona” (bármit jelentsen is ez a szó), legalább a gondolataival együtt lehet. Még háromnegyed óra, addig bőven hazaér, kibont egy üveg bort, végiggondolja az óév szép pillanatait, arra gondol majd éjfélkor, hogy a következő is legalább ennyire szép lesz – majd így ünnepli meg a maga módján azt a pillanatot.

Nem hazudott, csak annyit mondott a többieknek, hogy kapott egy SMS-t és el kell mennie. Nem tartóztatták, talán észre sem vették, hogy elment.

Az utcán a hideg magához térítette. Csak nézte a benti fényeket, a mulatozókat, hallgatta a papírtrombitákat, és végtelenül magányosnak érezte magát.

A taxi csak pár perccel éjfél előtt érkezett meg, a „nagy pillanat”, az éjfél, a Lágymányosi hídon érte.

Mindig sajnálta azokat, akik csak úgy átmennek egy-egy hídon, bambulva, beszélgetve, olvasva a buszon vagy a villamoson, és nem érzik át a pillanatot: a szépséget és az átkelést. A folyó szépségét, a nagy sötétséget, ami összeköti száz meg száz kilométeren át az országokat és különböző világokat. A város szépségét; mert hiába mocskos, bűnös és lepusztult, éjszaka csak a fényei látszanak, s ezt a szépséget kétszerezi meg a folyó.

És nem veszik észre az átkelést sem; mert minden hídban van valami szent, ahogy az egyik partról az átkel az ember, eljátssza előre azt a nagy utat, ahogy az ember a halálban átkel ebből a világból az elkövetkezőbe. Nem véletlenül nevezték a rómaiak a papokat a hidak őreinek.

Talán még az ő életében is lesz a nagy átkelés, a halál előtt egy kis átkelés a régiből az újba, talán ebben az évben neki is jön valami jó, valami új – s bár nem szokott, mégis valami ima-félét suttogott maga elé:

– Add meg, Uram, hogy egy kicsit én is boldog legyek...

Amikor hazaért nem nyitott ki semmilyen bort, lezuhanyozott, lefeküdt és hagyta, hadd jelezzen a mobilja, nem válaszolt egyetlen SMS-re sem. Hagyta, hogy magányosan és kitartóan zizegjen a telefonja.

De nem jött álom a szemére, csak nyugtalanul forgolódott, végül valamikor hajnalban kiment a konyhába, töltött magának egy pohár bort, a levegőbe emelte, mintha egy láthatatlan vendéggel koccintana. – Boldog új évet... – suttogta maga elé. S közben arra gondolt, hogy valaki talán ugyan így magányosan „ünnepli” az új esztendőt, s talán rá vár – de ez már olyan borzalmasan női magazinós gondolat volt, hogy félálomban is összerездült rá, s elhessegette magától.

4. Első munkanap, konyha, beszélgetés

Nagyon hétfő volt az a nap, az év első munkanapja, bár péntekre esett, a többiek inkább szabadságot vettek ki, meghosszabbítva a hétvégét. Bekapcsolta a gépet, de a lámpát nem, így a monitor fénye halotti maszkká festette az arcát. Minden sötét és szürke volt, és nagyon egyedül érezte magát, s képtelenségnek tűnt a munkára koncentrálnia. Hideg, sötét, magány: mintha az életét sűrítette volna bele ezekbe a szavakba. Gyilkos koktél, talán egy kávé segíthetne rajta...

Máskor, ha felrakta a kávé, visszament a szobába, de most nem volt ehhez sem kedve, csak ült és nézte a cseppenő fekete cseppeket, s hagyta, hogy az illat meg-aromásítsa gondolatait. Felidézte benne a soha nem volt, talán soha nem lesz otthon emlékét.

– Szia! Boldog új évet! – köszönt rá a férfi.

– Szia! Neked is – válaszolt. De hangja nem tükrözte a férfi vidámságát.

– Nem zavarok? Ha egyedül akarsz lenni, visszajövök később. De lent bedöglött nálunk a kávéfőző.

– Nem, maradj csak, mindjárt készen leszek. De úgy gondoltam, hogy egy kávé nélkül nem vagyok képes elkezdni az új évet.

– Megértem. Jót buliztál? Másnaposság? – de a férfi kérdésében nem volt semmi indiszkrécio.

– Nem, inkább más évenség, vagy más életség. Pocsék volt a szilveszterem, de az előző év se volt sokkal jobb, ha visszagondolok. Egyszer egy regényben azt olvastam, hogy a boldogság olyan ige, aminek nincs jelen, csak múlt vagy jövő ideje. Hát szeretném, ha legalább jövő ideje lenne.

– Ne mondd ezt, ez butaság.

– Miért? Most kérlek, ne gyere semmilyen közhellyel, nincs hozzá hangulatom.

– Nem tudom, hogy közhelynek számít-e, de te olyan ember vagy, aki mindig boldog.

– Ezt hogy érted? – értetlenkedett lány.

– Nem vagyok a szavak embere, lehet, hogy kicsit zavaros lesz, amit mondok. De te olyan ember vagy, akivel bármi is történik, mások már régen feladnák, megszűr-külnének, öngyilkosak lennének, vagy élőhalottak, de te nem: te boldog vagy. A boldogság, a harmónia, mint valami finom parfüm vesz körül. Emlékszel, amikor ősszel beköszöntem hozzád?

– Igen.

– Akkor is ezt láttam meg benned. És hogy jó lenne, ha barátok lennénk.

– Mint a kisherceg és a róka? – mosolyodott el önkéntelenül Pixa.

– Igen, ráadásul még szőke is vagy – s már a férfi is mosolygott.

– Rendben. Kezdjük el a szelídítést.

– Mondjuk egy kávéval?

– Most?

– A munka megvár, különben is, szerintem nincs a közelünkben élő ember, aki dolgozni is akarna. Most.

– Rendben, de figyelmeztetek: ha csak egyszer is azt mondod, amit a róka, hogy a búzamezőről a hajam színe jut eszedbe, akkor feladom, és nem beszélek veled többet.

– Ennyire utálsz a giccset, vagy ennyire félsz a barátságtól?

– A giccset addig utálok, amíg nem velem történik meg, a barátságtól meg nem félek.

– Akkor jó. Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Úgy éreztem, hogy kerülsz. Miért?

– Nem tudom – de ekkor, *Deus ex machina*¹, hangos prüsszköléssel kijött a kávé, kimentve a lányt a kellemetlen témából: – Meghívhatlak?

– Köszönöm. De akkor legközelebb én hívlak meg. Rendben?

Paxa gondolkozás nélkül rávágta: – Igen – gondolkozás nélkül, mert tudta, hogy ezzel az igennel a férfi az életének a részévé válik, ahogyan ő is az övének, még akkor is, ha a jövő titka, milyen formában.

És a kávé mellett elmondták egymásnak egész életüket, mert valahol mind a ketten érezték, hogy megbízhatnak a másikban, mintha már sok-sok életen keresztül ismernék egymást. Furcsa volt, mert bármit is mondott a másik, mintha már előre tudták volna – mégis, a szavak kimondásával, mintha a korábbi sejtés saját hússukká vált volna.

Elindultak azon az úton, ami a barátsághoz, vagy talán azon túl is vezet.

¹ isteni közbeavatkozás (latin)

5. Tavaszkezdő

Attól kezdve reggeli szertartássá vált, hogy egyszer a férfinél, egyszer a lánynál főzzék a kávé, s közben mindenféléről, néha csak semmitmondó butaságokról, amik abban a pillanatban mégiscsak a világ legfajsúlyosabb ügyeinek tűntek, elbeszélgesznek. S mind a ketten, még ha nem is találkoztak többet, egész nap mosolyogtak azon a bizonyosságon, hogy másnap reggel újra elérkezik az a bizonyos lopott tíz perc. Ha nagy néha elmaradt, mind a ketten idegesek és feszültek voltak, s maguknak sem merték bevallani, miért.

Talán március vége volt, amikor túl hamar ürült ki a csésze, s nem tudták befejezni a gondolatot, egy regény kivesézését.

– Holnap reggelig biztos elfelejtjük, hogy miről is beszélgettünk. Sietsz ma valahova? Ha nem baj, elkísérnélek és befejeznénk a témát – vetette fel a férfi.

– Miért is ne? Találkozzunk a lépcsőfordulóban, huszonöt perccel a munka után. Akkor már biztos nem találkozunk senkivel.

– Félted a renomédát?

– Nem, de tudod, milyenek az emberek. Meglátnak minket és rögtön kombinálnak...

– ...és egy úrinőnek vigyáznia kell a jó hírére, rendben, majd várlak.

Még soha nem vánszorgott olyan lassan a munkaidő, mint azon a napon, még soha nem görögtek olyan reménytelenül a percek... Pedig, nyugtatgatta magát, nem vár rá semmi más, csak egy jó beszélgetés, ami közben végre nem kell az órát néznie. Mégis, amikor fél öt körül a kollegái hazaindultak, az egyik ránézett és megkérdezte:

– Paxa, csak nem randevúra készülsz, úgy ragyogsz, mintha szerelmes lennél?

Egy pillanatra zavarba jött, de aztán csak felnevetett: – Ugyan, dehogy! – de már maga a feltételezés is oktanul megédesítette a lelkét.

Tíz perc telt el a munkaidő vége óta, s kicsit haragudott magára: miért akart huszonöt percet maradni, butaság volt. A férfi már biztos ott várja a lépcsőfordulóban, ha esetleg elindulna – de nem szabad, az olyan lenne, mintha feladná női büszkeségét, mintha többről lenne szó, mint egy egyszerű baráti beszélgetés. Mégis: alig bírta visszaszámolni a percek, s a -2 percnél szinte kirepült a szobából. A lépcsőházban erőszakkal lassította lépteit, nem akarta, hogy elárulja magát.

– Szia! Sokat vártál?

– Nem, csak pár perce érkeztem én is.

– Nem találkoztál valakivel?

– Nem, mindenki liftezik, pont arra gondoltam, hogy itt akár... – harapta el a férfi a mondatot, de Paxa elérte:

– Ha azt akarod, hogy még találkozzunk, ne süss el ilyen poénokat. Különböző szégyenszemre azonnal egyedül indulok haza.

– Rendben. Ígérem, hogy a nap hátralévő részében szigorúan csak az irodalomról beszélek és a legteljesebb értelemben véve úriember módjára fogok viselkedni.

– Az ígéretet elfogadom. Sietsz? Mert ha nem, mehetünk gyalog is, nagyon szép most az idő. Kicsit sötét, de szép.

De az ígéret első felét már öt perc alatt elfelejtették: alig léptek ki a kapun, máris a regény apropóján ugrándozi kezdtek az élet minden lényeges és lényegtelen kérdései között. Repült a lelkük, hogy együtt lehettek.

A járdán tömeg volt, rajtuk kívül mindenki még a tél rosszkedvét hordozta, s mivel nem akartak ütközni velük, ahogy egymás mellett sétáltak, néha összeért a kezük. Bár véletlen volt, s nem néztek egymásra, de egyikük sem rántotta el, egyikük sem rezdült össze. Nem jelentett semmit, mégis Paxa úgy érezte, mintha ezeken az esetleges érintéseken keresztül energia áramolna belé.

Csak egy baráti séta volt hazafelé, mégis, mintha céltalanul bolyongtak volna, inkább a szép helyeken sétálva, mint az egyenes utat keresve.

Talán két órába is telt, amíg a fél órás utat megtették, ott álltak Paxa házának kapujában, de egyikőjüknek sem akaródzott elválni. Szerencsére, amihez magában hozzágondolt egy kérdőjelet is, a közelben megszólalt egy harang, s bár nem számolta az ütések, megállapította, hogy késő van, s automatikus mozdulattal odahajolt hozzá, hogy puszt adjon, finoman megérintve a vállát... Nem tudta hogyan történt, a következő pillanatban arra eszmélt, hogy a lépcsőn állva csókolóznak és ölelkeznek. Nem vadul, nem azzal a tűzzel, ami képes porrá égetni az életet – hanem azzal a szeretettel, azzal az izzással, ami egy életen keresztül kitart.

– Szeretlek – mondta ki Paxa, mint egy ténymegállapítást.

– Tudom – válaszolta a férfi, – én is szeretlek. Ha tudnád, mióta vártam arra, hogy ezt kimondhassam neked!

– Mióta?

– Amióta először megláttalak az irodában. Akkor azonnal megéreztem, hogy el fog jönni ez a pillanat. Sokszor féltem, hogy hátha csak öncsalás, de a szívem mélyén tudtam, hogy el fog jönni ez a pillanat, amikor a karomban tarthatlak. Mindig erről álmodtam. És arról, hogy a csillagos ég alatt összebújva, egymást átkarolva alszunk, hogy reggel melletted ébredek. És utána a saját konyhánkban főzzük a kávé – mosolyodott el a férfi.

– És most?

– Vállalod?

– Igen.

– Akkor nem kérdés. Összetartozunk, bármi is jön.

És valóban, nem volt kérdés többé. Nem telt bele egy hónap és a lány felmondta az albérletet és a férfihoz költözött, s megkezdődött az a fantasztikus kaland az életében, amit két olyan ember közös élete jelent, akik tudják, hogy örökre összetartoznak.

6. Tavasz, szerelem, kávésbögre

És az idő, mint olyan megszűnt létezni. Csak a pillanatok és az órák, amikor együtt voltak. Néha munka közben váltottak egy-két e-mailt, ha a folyosón összefutottak, egymásra pillantottak és ha már nagyon hiányzott a másik, lementek a lépcsőfordulóba, ahol valóban kettesben lehettek, hiszen a lépcsőt használni a XXI. században már valóban mindenki lusta.

Boldogok voltak, nem múlt és nem jövő, hanem jelen időben.

Nem volt bennük az a görcsös ragaszkodás, ami az időben élő, önző szerelmesekre jellemző, nem akartak minden egyes percet együtt tölteni, ha egyedül is mentek el valahova, tudták, a másikhoz térnek meg utána. Mintha Paxa a másikban is megtalálta volna azt a békét, amit eddig egyedül kellett megélnie.

Racionális döntés volt, hogy a férfi lakásába költözött, hiszen az volt a nagyobb. Nem kellett hozzá csak néhány nap, hogy női apróságaival, könyveivel, egy-két bútorával otthonosabbá tegye, hogy ne csak közös, hanem az ő otthona is legyen. A férfi beletörődő mosollyal vette tudomásul, hogy az interregnum után újra egy nő keze igazítsa el a dolgokat otthonában és életében. Mert ez az élet végre élet volt, nem csak létezés, nem később tévedésnek bizonyult vakhit, mint az előző házassága volt.

Kettejük eddigi élete, ahogy a bútorok, a könyvek és a háztartás ezer aprósága, összeadódtak, s a kettőből valami új, eddig nem tapasztalt született. A könyveket, amiket eddig egyedül olvastak, most odaadták a másiknak is, eddigi kedvenc zenéiket közösen hallgatták esténként, s napról napra egyre otthonosabban mozogtak a másik világában.

De a legszebb szertartás az volt, amikor a beköltözés napján Paxa egy selyempapírba csomagolt ajándékot adott át a férfinak: két egyforma kávésbögrét. Nem kellett magyaráznia a jelentését, a titkos együvé tartozást, hogy már mindegy, hogy a tiéd vagy az enyém, nyugodtan összekeverhetjük, mert már egyek vagyunk.

– Bocs, nincs szépen becsomagolva, s romantikusabb körülmények között szerettem volna átadni, nem így gyűrött papírban...

– Ha te adod, nem kell több romantika. Az már túl sok lenne.

– Emlékszel az első kávéfőzésünkre, ott a céges konyhában?

– Igen, hogy lehetne elfelejteni?

– Azt szeretném, ha életünk végéig együtt főznénk reggel és este a kávé. Mert akkor lesz csak teljes a világ rendje, amíg mellettem vagy és kávé főzünk.

– Tudom. És ha Te is akarod, örökké így is lesz. Azt akarom, hogy te légy a jelenem, örökké.

– És a múlt?

– Nincs múlt. Csak ez a pillanat van, csak te vagy és én. Nem érdekel, hogy mi volt eddig, nem számít.

– És a gyerekeid?

– Talán nem most kellett volna szóba hoznod... de igen. Ők vannak. Felelős vagyok értük, még akkor is, ha az a házasság, amiben születtek, tévedés volt. Igen, megpróbálok jó apjuk lenni, ha az anyjuk engedi. De tudom, hogy te is szeretni fogod őket.

- Még csak fotókon láttam a gyerkőcöket, de ígérem, szeretni fogom őket, mert téged foglak bennük látni.
- Köszönöm. Tudod, amíg tartott, megpróbáltam jó férj lenni, nem sikerült. De remélem, legalább a gyerekeimmel szemben tudom majd teljesíteni a kötelességeimet, ha már férjként leszerepeltem. Tudom, kevés a hely, kicsi a lakás, de kérek, hogy az ő szobájukat tartsuk meg úgy, ahogy volt, legfeljebb annyit változtassunk rajta, amennyit ők is akarnak. Eddig is minden úgy maradt, mint amikor kiköltöztek...
- Rendben, te kékszakállú, tartsd csak magadnál az utolsó szoba kulcsát! – nevetett fel Pixa –, de valamiről még beszélnünk kell; egyszer majd nekünk is lesznek gyerekeink. Ugye őket is ugyanígy fogod szeretni?
- Ha lesznek, igen.
- Ha?
- Értsd meg, félek.
- Mitől? Félsz, hogy a szerelmünk elmúlik?
- Nem, a szeretetemben biztos vagyok. Magamtól félek. Egyszer már, mint férj, kudarcot vallottam. És tudom, akárhogy igyekszem is, legfeljebb vasárnapi apukának vagyok jó. Hiába tagadom meg a múltat, valahol a mélyben még ott leskelődik.
- Te mondtad, csak a jelen van, nincs múlt.
- Ne is legyen. Szeretlek és hidd el, ez erősebb, mint minden más.
- Szeretlek én is, s elhiszem.

S attól kezdve, minden reggel és minden este együtt főzték a kávé, s minden pillanatban az örök jelent élték meg.

7. Húsvét, Vendégvárás – a múlt első árnyai

Már áprilisban jártak, amikor Paxa felvetette az egyik reggeli kávézásnál:

- Mi lenne, ha Húsvétkor elmennénk egy hosszú hétvégére kettesben?
- Még nem mondtam neked? Sajnos nem jó. Húsvétra, pár napra eljönnének a lányok. Baj? – Valami olyan szín volt a férfi hangjában, ami nem tetszett Paxának: a titkolózás zavara.
- Nem, dehogy. Legalább egy kicsit jobban megismerem őket. Majd csinálunk máskor egy görbe hétvégét.
- Majd következő héten.
- Majd rendbe rakom a gyerekszobát és kitalálok pár programot, tudod, hogy értek a gyerekekhez.
- Még a gyereklelkű felnőttekhez is, ezt tapasztaltam – mosolygott rá vissza a férfi.
- És...
- Igen?
- Nem az Exed vagyok. Előttem nem kell titkolóznod. Ha nem kettesben töltjük a Húsvétot, rendben van – de az rosszul esett, hogy ezt féltél előre megmondani nekem.
- Igazad van. De kérlek, értsd meg, hogy szokatlan érzés nekem, hogy meg lehet bíznom a másokban.

– Tudom, de fogd fel, hogy annak már vége... Szabadulj meg végre a múlt árnyaitól!

Furcsa volt, de Paxa valóban örömmel készült a gyerekek fogadására. Néhányszor, futólag már találkozott velük, de tudta, hogy ez más lesz: talán ki tudja érdemelni a szeretetüket. Talán, ha a sors, úgy akarja, általuk lesz nagymama...

Megnézte az Interneten a programokat, bevásárolt, és, ami a legnehezebb feladatnak tűnt, elhatározta, hogy a *genius loci*² érintetlenül hagyásával, rendet rak a gyerekszobában. Nem volt egyszerű feladat, látszódtott rajta, hogy az utóbbi években csak olyan férfias módon tartottak benne rendet, ráért egy nagytakarítás. Miközben szellőztetett, a játékokat nézegette és megpróbálta elképzelni a pillanatot és az érzést, amikor odaadták nekik. Vajon akkor még hittek abban, hogy egy boldog családban élnek, vagy már csak a játékokkal akarták kárpótolni őket azért, hogy szép lassan felbomlik a világuk, amiben addig éltek? Mennyire volt őszinte a nevetésük, amikor először kézbe vették? Mit éreztek meg abból, amit a jövő titokban már készített nekik? Nincs szörnyűbb annál, amikor egy gyerek szenved, még akkor sem, ha ez a fájdalom nem fizikai, hanem lelki. Korábban sokszor foglalkozott sérült lelkű gyerekekkel, néha sírni szeretett volna tehetetlenségében, hogy nem tud elég szeretetet adni nekik – de tudta, érezte, hogy a párjának, a gyerekeinek nem ez lesz a sorsuk. Szereti őket az anyjuk, szereti az apjuk is, a maga férfias, visszafogott módján és szeretni fogja ő is – s hogy megjelent az életükben, nem kevesebb, hanem több szeretet jut majd nekik.

Egy halk sóhajjal becsukta az ablakot és neki állt ágyat húzni, hogy frissen mosott és vasalt ágynemű várja majd őket.

Mozdulatok, amik egyszer talán természetessé válnak... Ahogy a gyerekek ágát elrendezi. A huzatok lehúzása, a lepedő hajtogatása, az ágyneműtartó kinyitása...

² hely szelleme (latin)

Nem is vette észre, csak pár perccel később, hogy egy vastag boríték volt benne. Gépies mozdulattal felvette. Nem volt rajta feladó, ismeretlen írással, csak annyi: „a ház asszonyának”. Először automatikusan fel akarta bontani, hiszen már ő a ház asszonya, de ellenállt a kísértésnek; ki tudja, mióta fekszik ott az a levél, lehet, hogy a volt feleségnek szánták, a legjobb, ha odaadja a férfinak, majd ő eldönti, s ha esetleg mégis neki szólna, majd odaadja. Odarakta a napi postába a többi levél mellé. Egy darabig még az eszében volt, aztán megfeledkezett róla.

A férfi este később érkezett haza, a barátaival teniszezett, Paxának csak a vacsora után jutott eszébe a levél:

– Elolvastad a levelet, amit odakészítettem?

– Még nem, fáradt voltam, valami sürgős? Holnap is van nap.

– Nem tudom, de kíváncsi vagyok.

– Milyen levelet kaptam, ami ennyire izgat? Csak nem egy másik szeretőm küldte? – mosolygott rá a férfi.

– Nem is te kaptad, hanem én... legalábbis lehet.

– Nagyon rejtélyes vagy, add csak ide, már én is kíváncsi vagyok. – A nő azonnal felállt és a kezébe adta a levelet. A férfi arca elkomorult, amikor meglátta a címezést, s kiment a konyhába. Paxát valami furcsa félelem kísértette meg; még nem látta rajta ezt az arckifejezést, még nem szembesült azzal, hogy bármi titka is lenne előtte. De mi lehetett abban a levélben? Megcsalta volna és az a nő, a szerető, így akarta volna leleplezni a felesége előtt? De ismerte a férfi érzéseit, ismerte az időbeosztását, egyikben sem lenne helye még valakinek. De akkor mi ez a levél? Talán egy fél órát viaskodott a gondolataival, amikor a férfi visszatért. Látszott rajta, hogy nagyon ideges, de nyugalmat erőltetett magára.

– Nem iszunk egy kávé?

– De, főzök egyet. – Kiment a konyhába, de a másik, szokásuk ellenére, nem jött utána. Jól esett semmire sem gondolnia, csak a kávéfőzésre összpontosítania és valami furcsa szagra, de amikor az asztalra rakta a kávé, nem állta meg és megkérdezte:

– Mi volt abban a levélben?

– Nem számít. Nem érdekes.

– Nekem szólt?

– Igen. De kérlek, többet ne beszéljünk róla. Lezárt ügy.

Paxa természetesen szeretne tudni, hogy mi volt ez a levél, de megérezte, hogy ez az a pillanat, amikor bebizonyíthatja a másoknak és magának is, hogy nem csak szerelmes belé, hanem bízik is benne, ezért csak ennyit mondott: – Rendben.

Nem beszéltek róla, de ez az árny napokig rávetült a hangulatukra, egészen addig, amíg a gyerekek meg nem érkeztek – ők viszont egy pillanat alatt elűzték minden árnyat a gondolataikból.

8. A kísértet-levél, Húsvét után

A Húsvét gyorsan elszaladt, ahogy Paxa előre eltervezte: a gyerekek minden programot élveztek, minden étel ízlett nekik, s amikor este leült az ágyuk mellé mesélni, mintha vérszerinti gyerekei lettek volna. Boldog volt, s látta a férfin is, hogy ezek a napok olyan boldogságot adtak neki, amit kevésszer élhetett meg eddig: apának, jó apának érezhette magát. Paxa csak mellékszereplő volt; örömmel látta, hogy az ünnepek végére a gyerekek más szemmel néznek az apjukra. Úgy érezte, most már teljes mértékben a férfi életének a részévé vált. De eljött a Húsvéthétfő estéje is, bepakoltak a kocsiba, hogy hazavigyék őket az anyjukhoz – de mielőtt beszálltak volna, már nem csak az apjukat ölelték meg, hanem Paxát is. S ez az ölelés ezerszeresen is kárpótolta őt az elmaradt hosszú hétvégéért kettesben. Mielőtt beszállt volna, a férfi megkérdezte:

- Biztos nem akarsz velünk jönni? A kocsiban van még hely – de a hangján érezni lehetett, hogy nemleges választ vár, hogy nem vágyódik arra, hogy szemtanúja legyen a két nő, a jelenlegi és a korábbi találkozásának.
- Nem biztos, hogy megérett a helyzet arra, hogy találkozzak az exeddel. Inkább itthon maradok és rendet rakok.
- Sietek vissza. Ha akarod, este menjünk el valahova, megérdemled ez után a hétvége után.
- Ne viccelj. Én is élveztem, aranyosak a lányok. De úgy érzem, inkább egy nagy alvást érdemlek meg. Nem kell sietned, maradj nyugodtan.
- Jól van. De azért este kibontunk egy bort és ejtőzünk egy kicsit.
- Rendben, de én választom.
- Nem is merném elvenni tőled a választást, te vagy benne a profi. Légy jó! – búcsúzott a férfi.
- Te is.

Mielőtt hozzákezdett volna a rendrakáshoz, egy pillanatra kiült a teraszra, élvezni az érett tavaszi estét. Egy pillanatra eszébe jutott az a nyári este a Balatonon, s úgy érezte, hogy az a boldogság, amit akkor még csak remélt, most már valósággá vált.

– Boldog vagyok –, suttogta maga elé a szellőbe. Mintha minden vágya teljesült volna. – Ha most halnék meg, nem lehetne panaszszavam az életre. De élni fogok, mert élni jó, élni érdemes – de már le is zárta magában a gondolatot, mert már kezdett a giccsbe hajlani, s hozzálátott a pakoláshoz és a takarításhoz. Mert tényleg jól viselkedtek a gyerekek, de nincs az a mintagyerek, aki után ne kellene rendet rakni.

A takarítással és a rendrakással hamar végzett, már éppen arra gondolt, hogy még lesz ideje leülni kicsit olvasgatni, de a sors másképpen rendelte...

Amikor lehúzta az ágyneműt, az ágyneműtartóban újra ott volt egy boríték. A boríték, felismerte a címezést. Ugyanaz volt, mint néhány napja.

Pillanatra megzavarodott, olyan valószínűtlen volt, hogy a férfi végül mégis meggondolta magát és így akarta volna visszajuttatni hozzá a levelet, hogy nyugodtan el tudja olvasni. De valahogy az egész nem volt jellemző rá, egyenesebb ember ennél. De mi más racionális magyarázat lenne erre?

Mégis, akár így, akár úgy, mintha a sors akarná, hogy ezt a levelet elolvassa – viszont a párja mégiscsak azt kérte, hogy ne olvassa el.

A legjobb a sorsra bízni: ha a férfi megérkezik, amíg befejezi a rendrakást, megkérdezi, különben elolvassa. Kirakta az íróasztalára és folytatta a munkát – de közben, még ha el is fordította a fejét, égette a lelkét, nem tudta kizárni a gondolataiból.

Akármennyire is húzta az időt, mikor végzett, még mindig egyedül volt. Fáradt sóhajjal töltött magának egy pohár bort és kiült a teraszra. Olyan óvatosan nyitotta ki a borítékot, mintha bombát kellene hatástalanítania...

„Talán furcsállod ezt a levelet, hogy így kereslek meg... de ha az vagy, akinek gondollak, meg fogod érteni.

Először is, be kell mutatkoznom. Én vagyok az a nő, akivel a párod előtted együtt élt. Akit szeretet, akiről azt hitte, hogy az Élete, az Élete értelme. De nem fontos, hogy ki voltam, az a fontos, hogy már nem vagyok az élete, az életetek része.

Talán nem is Neked írom ezt a levelet, hanem magamnak, hogy elrendezzem magamban azokat az éveket, amiket együtt töltöttünk, főleg az utolsó pár hónapot, ami a szakításhoz vezetett. De Neked címzem, mert talán Te majd tanulsz azokból a hibákból, amiket elkövettem, talán, ha elolvasod, Neked, Nektek jobban fog sikerülni az, ami nekünk nem ment. Mindegy, én leírom, majd Te eldöntöd, mihez kezdesz vele.

Nos, akkor kezdjük egy kis használati utasítással.

Ha már odáig eljutottál, hogy a gyerekek ágyneműtartóját kinyisd, nem egy könnyű kaland vagy a számára, hanem valóban fontos neked, de talán nem árt, ha pár megfigyelésemet átadom Neked.

Az első és legfontosabb, hogy szeresd és fogadd el olyannak, amilyen és ne akard megváltoztatni. Nekem ez nem sikerült. Férfi: félistennek képzei magát, de valójában csak egy ijedt kisfiú. Én azt hittem, hogy több, kudarcot is vallottam. De ha Neked sikerül elfogadnod és szeretned, boldogok lehetek.

A második: éreztesd vele, hogy sikeres. Középkorú, most jutott el abba az élet-szakaszba, amikor a férfi rájön arra, hogy semmilyen álmát nem tudja megvalósítani az életben és meghal szívinfarktusban. Ő persze nem ilyen, nem fog belehalni, de az utolsó időkben sokszor láttam maga alatt, amikor erre gondolt. Kezeld.

Néhány apróság. Bocs, ha kicsit ugrándozok ide-oda, de hidd el, nem csak Neked szokatlan ilyen levelet olvasnod, nekem is írni.

Szóval:

nem nagy ínyenc, ha őt kérdeznéd, minden nap rántott húst enne, de ha nem is mondja, néha jól esik neki egy-két igényesebb étel is. De azért nem szereti a túl fűszeres ételeket.

Szereti viszont a barna sört és a házi pálinkát, a körte a kedvence, néha kis almalével. A borért nincs nagyon oda.

Mindig az ágy külső oldalán szeret aludni.

Bár tagadja, de a TV-ben a kedvencei az amerikai akciófilmek és vígjátékok. A sorozatokból csak azokat szereti, ahol nem kell emlékezni az előző részre.

Minden nap szüksége van egy kis egyedüllétre, amikor olvashat vagy TV-t nézhet, ilyenkor ne szólj hozzá. Negyedóra és utána nyugton lesz.

Gondolom, a zenei ízlését már ismered, arról nem kell írnom – de ha szeretnéd a saját zenédet hallgatni...”

Itt tartott, amikor hallotta, hogy az előszobában kinyílik az ajtó.

– Szia! – köszönt rá a férfi – látom, már itt vártál. Választottál bort?

– Nem, de ha gondolod, ihatunk sört is.

– Sört? Soha nem szoktál sört inni, azt mondtad, nem szereted.

– Próbáljuk ki.

– Rendben – s kifordult a konyhába. Pár pillanat múlva két pohárral és egy üveg sörrel tért vissza. Még régebben hozta nekik valaki, talán valaki a régi férfi haverok közül. – Ha még sem ízlene, ne vesszen kárba és jöhet a bor. Aztán jöhet a többi. – A nő kezébe adta a poharat, töltött neki, majd magának is, s éppen le akarta rakni az üveget az asztalkára...

– Mi ez?

– A levél.

– De honnan? Ez az a levél? – A férfi még ilyen ingerült hangon sohasem beszélt vele.

– Nem tudom, nem emlékszel, nem adtad oda nekem, nem tudom, hogy ez az-e? Egyébként megint ott volt, ahol múltkor.

– Nem megmondtam, hogy erről a levélről nem akarok többet hallani? És honnan szedted?

– Mondtam, hogy ott volt a helyén.

– Ne nézz hülyének! Azt a levelet én elégettem. Akkor mégis, hogyan került hozzád? Csak nem beszéltél azzal a nővel?

– Hogyan? Nem is ismerem.

– Akkor is, itt valami nem tiszta, s biztos, hogy te csináltál valamit.

– Nem. Én csak megint megtaláltam a levelet, ott, ahol volt.

– Hol?

– Te tudod. Ebben a lakásban rajtunk kívül nem járt senki, csak te meg én. Én nem raktam oda vissza, akkor csak te lehettél.

– Én sem voltam. Csak nem a gyerekeket akarod meggyanúsítani?

– Ha egyikünk sem volt, akkor csak ez a lehetőség marad, de elég valószínűtlen.

– Szóval így akarsz a gyerekeim ellen hangolni? Hogy őket gyanúsítod? És én hülye, még csodálkoztam, hogy milyen szeretettel fordulsz feléjük... Hazugság volt.

– Ha ilyet feltételezel rólam, akkor azt hiszem, nagyon nem ismerjük egymást.

– Hát nem! Nézd: – a férfi felkapta a levelet és a szeme láttára apró cafatokra tépte.

– Ez a véleményem erről a levélről – és magára hagyta a nőt.

Paxa csak nézte a várost és csendben könnyezett, s már nem gondolt többet a Balaton partra, sem arra az álmra, amit az életről álmodott. Már a levélre sem.

Csak arra, hogy ez volt az első veszekedésük.

Aznap este nem szóltak egymáshoz. Este fogta az ágyneműjét és a nappaliban ágyazott meg magának.

A férfi csak ült és némán nézte. Egyszer mintha azt suttogta volna maga elé:

– Újra... nincs tovább... – önkéntelen mozdulattal az arcához ért, kiment a konyhába és megitta az összes sört, amit csak talált.

9. Töréspont, Húsvét hete

Paxa nem hitte volna, hogy örülni fog, hogy véget érnek a húsvéti ünnepek, de már szinte várta, hogy leülhessen az irodába, a mószerolós, undok, felszínes kollegákhoz – de róluk legalább sohasem hitte azt, hogy szeretik. Mindegy, csak el a lakásból, amit már nem érzett otthonnak, el abból a légtérből. Már nem voltak könnyei, csak fájdalma, amikor arra gondolt, hogy készült ezekre a napokra, hogy örült, hogy a szeretetet nem csak adni tudja, de kap is. Nem akart arra gondolni, hogy mindennek mi lett a vége. Nem akart arra a gyűlöletre gondolni, ami a férfi szemében izzott.

Csak beletemetkezni a munkába, a kolleganők csevejével kimosni minden értelmes és fájó gondolatot az agyából. És minél később hazamenni.

Ez volt az első nap ebben az évben, amikor reggel nem főzött kávé; nem akart találkozni a férfival, még egy kávéfőzés idejére sem. Az e-mailjeit olvasatlanul törölte.

Magában már elhatározta, hogy véget vet ennek a kapcsolatnak, csak azt nem tudta, mikor és hogy... A legjobb lenne, ha egyszer hamarabb hazamenne és a férfi csak az üres szobát találná ott. Legfeljebb hagy ő is egy levelet – gunyorosodott el magában. Csak egy lakást kell találnia, igen, ez a szűk keresztmetszet. Utána lezárhatja életének ezt a szakaszát. Keserves az ébredés, de akkor is fel kell ébredni az álmokból. Mert ha képes azt hinni, hogy alakoskodott előtte, ahogyan szerette a gyerekeit, akkor tévedés volt az egész.

Este egy szót sem fog szólni hozzá, az SMS-eit és az e-mailjeit pedig ez után is olvasatlanul törli.

Dél volt, s égetett az idő; máskor mindig ilyenkor találkoztak a sarkon, hogy minél kevesebb kollega lássa meg őket, s mentek ebédelni. Lehet, hogy most nem bír magával és személyesen jön fel érte... vagy ott fogja várni a sarkon. Esetleg régi szokása szerint rágyújt és párszor megkerüli a háztömböt. Hogy mit tesz, nem érdekli, csak vele ne találkozzon. Csak ki innen...

Céltalanul bolyongott az épületben, önkéntelenül is a lépcsőház felé véve az irányt. Ott egyedül lehet. Kicsit összeszedheti magát. Mert nem láthatja senki sem, hogy szemében gyűlik a könny.

Álomszerű lebegésben közelítette meg a lépcsőfordulót.

– Szia – köszönt rá a férfi.

– Te itt? – ébredt tudatára a lány.

– Igen. Talán ugyanazért, amiért te is idejöttél. De azt hiszem, a szíved mélyén sejtetted, hogy én is itt leszek.

– Lehet. Akkor találkoztunk, kipipáljuk és mehetünk vissza?

– Ha akarod, így is lehet. Ha most el akarsz hagyni, megértem. De egy gondolatot megengedsz? Rövid leszek, ígérem.

– Ha akarod.

– Tudod, hányszor vártam itt Rád, a titkos találkák előtt? És mindig öröm volt hallani a csengő lépteidet, ahogy közelítesz.

– Most is?

– Most nem csengtek a lépteid.

– Hát, így jártál. Már sohasem fognak úgy csengeni.

– De hadd mondjam el, hogy szeretlek.

- Aki szereti a másikat, az nem mond neki ilyeneket, az megbízik benne.
 - Tudom, nagyon súlyosat hibáztam, megérdemlem, hogy elhagyj. Ha lenne rá mód, hogy visszaszívjam, hogy meg nem történtté tegyem...
 - De nincs – mondta Paxa, s maga is meglepődött, hogy mennyi keménység volt a hangjában.
 - Te vagy a legnagyobb jó az életemben. Még sohasem éltem át, hogy valaki ennyire tisztán és őszintén szeressen. Félek, hogy ez nem is igaz, hogy szólni fog a vekker, és újra egyedül találok magamat az ágyban. Még nem találkoztam olyan csodával, mint te. Értsd meg kérlek, hogy félek és ezért néha nagyon hülyén tudok viselkedni. És azt te is belátod, hogy az a levél megmagyarázhatatlan volt, mintha valaki titokban azon mesterkedne, hogy elválasszon miket egymástól.
 - Az a levél nem számít. Csak az, hogy úgy érzem, most először, amióta megismer-tük egymást, titkolsz előttem valamit. És vádolsz. Nem bízol már bennem.
 - Nem akarok titkolni semmit sem. De tudod, hogy volt egy előző életem, ami már nincs, amivel nem is szabadna foglalkoznunk. Mégis, egyszer csak az orrom elé dugsz egy írást, amiben mindenféle rágalom van rólam. Nem hittem volna, hogy olyan gonosz lehet az a nő, hogy elhelyezzen egy ilyen időzített bombát a lakásunk-ban, hogy szétrobbantsa a szerelmünket.
 - Szerintem abban a levélben nincs semmilyen rágalom, csak egyszerűen felsorolja, hogy mire kell vigyáznom veled kapcsolatban – szólalt meg benne a női szolidaritás.
 - Akkor nem olvastad végig.
 - Mert valaki széttépte és elégette.
 - Megijedtem, hogy elveszíthetlek. Mondom, hogy hülyén viselkedtem és már nagyon bánom. Te vagy a legnagyobb jó, ami velem valaha is történt, nem akarlak elveszíteni, még akkor sem, ha tudom, hogy megérdemelném.
 - Igen, megérdemelnéd.
 - Nem merek egy újabb esélyt kérni. Ha akarod, akkor egy barátomnál alszom, amíg találsz magadnak új lakást. Azt hiszem, kicsit feszélyez a társaságom.
- Paxa meglepődve vette észre, hogy haragja a férfi iránt kezd elpárologni.
- Megtennéd?
 - Igen. Ha már nem tudtalak boldoggá tenni, legalább ne okozzak több fájdalmat neked.
 - Akkor figyelj rám: kapsz még egy esélyt. És én is. – Paxa most már egy bátortalan mosolyt is megengedett magának. – De, feltételeim vannak.
 - Amit csak akarsz.
 - Egy: ezentúl megbízol bennem. Még egy ilyen vád és elmegyek. Mert akkor tudni fogom, hogy az nem véletlen volt, hanem mélyebb annál.
 - Ez természetes. És a másik feltétel?
 - Tessék?
 - Azt mondtad, egy, akkor kell lennie kettőnek is.
 - Igaz – akaratlanul is felnevetett, pedig ez igazán nem illett a pillanathoz. – Nos, a második feltételem, hogy lecseréljük a zárat, nehogy egy besurranó levélcsempész újra megzavarjon minket.
 - Rendben! Azt hiszem, olcsón megúsztam – nyugodott meg a férfi.
 - Nagyon is.

– Egy békecsók, egy ölelés?

– Azért túlzásokba ne essünk, majd eljön annak is az ideje – de Paxa arcán olyan mosoly volt, ami a férfinak többet jelentett, mint akárhány ölelés. A lány, elindult felfele a lépcsőn, de a férfi félig suttogva, utána szólt: – Paxa!

– Igen? – fordult vissza a lépcsőn.

– Most már újra csilingelnek a lépteid, tudod?

– Menj a csudába! – s már a nevetése és nem csak a léptei csilingeltek.

A nap hátralévő része, úgy tűnt, egy szemvillanási idő alatt elszállt. És este eljött az a pillanat, amikor a csók és az ölelés már nem tűnt túlzásnak.

S amíg a férfi fürdött, a lány újra megnézte az ágyneműtartót: ott volt a levél. De most ő dobta ki olvasatlanul a szemétkbe.

10. Levél 4. – házasság és évforduló

Futottak a napok, az újra egymásra találás örömeiben. Kicserélték a zárat, mind a ketten megnyugodtak, hogy többet nem fog előkerülni a levél, mégis, akármennyire is megpróbálta kizárni gondolatai közül, valahol, tudatának elfojtott sarkában ott volt, hogy vajon mit akart írni az Ex? Persze, igaza van a férfinak, valószínűleg gonoszságból helyezte csak el azt a levelet, hogy már előre megtorpedózza a férfi eljövendő boldogságát, de akkor is; mit írhatott, mi volt abban a levélben, amitől annyira fél a párja, hogy kitudódik? Mi lehet az a titok, aminek nem szabad napvilágra kerülnie?

Persze, nyugtatgatta magát, az a levél már sohasem fog előkerülni, így a kérdés már költői. Nem tud már újra bejönni a lakásba az a nő, hiszen lecserélték a zárat. De a tudatában mégis ott volt a „ha” – vajon, ha megnézné az ágyneműtartót, vajon újra ott lenne a levél?

Az első nap úgy gondolta, hogy szereti annyira a férfit, hogy megbízzon benne annyira, hogy akkor se olvassa el a levelet, ha újra a kezébe kerülne – de lassanként megerősödött benne a meggyőződés, hogy nem tudhat meg olyat a másiktól, amitől kevésbé szeretné. Viszont a bizonytalanság megmérgezheti ezt a kapcsolatot. Ha nem figyelt oda, a legvadabb gondolatok türemkedtek elő valahonnan mélyről. Végül döntött: ha legközelebb egyedül lesz a lakásban huzamosabb ideig, megnézi.

Valószínűleg nem lesz ott az az átkozott papír, de akkor legalább tisztább lesz a helyzet: nincs levél, nincs mit elolvasni.

Az alkalom pénteken érkezett el. A férfi újra teniszezni ment, ő meg az irodából egyenesen haza indult. Az előszobában éppen csak ledobta a kabátját és rohant a gyerekszobába. Tudta, kevés ideje van, azonnal benyúlt – és a boríték a kezében volt.

Nem akart lebukni még egyszer, ezért úgy döntött, ki megy a parkba, szép tavaszi délután volt, s ott kezdte el olvasni, ahol múltkor abbahagyta.

„Néha nevetségesnek ható módon ragaszkodik ahhoz, hogy mit hol tartson: a fürdőszobapolcon megvan a maga helye a fogkeféjének és a borotva felszerelésének. Ha a fürdőszobaszőnyeg nem párhuzamos a fallal, megőrül. Ezeket mindig tartsd tisztelenben. Néha nehéznek tűnik, de ha szereted, ennyit érdemes megtenni érte. Egy alapjában véve jó ember, boldogok lesztek, szeretni fog, ha szereted...”

És még oldalakon keresztül sorolta a jó tanácsokat.

Paxa elgondolkozott ezeken a szavakon: „ha szereted”. Minden összekavarodott benne. Ha az Ex szóba került, valahogy mindig sátáninak képzelte, olyannak, aki csak uralkodni akart a férfin, birtokolni, de ebből a levélből másvalakinek a képe rajzolódott ki: egy asszonyé, aki annyira szerette a férjét, hogy még arra is ügyelt, hogy rakja le a fogkefét a fürdőszobapolcra. Akkor vajon miért ment tönkre a házasságuk? A férfinak lenne a hiba? Ez lenne az a borzalmas titok, ami miatt el kellett égetni a levelet?

Összerázkódott, mint egy középkori remete, amikor a sátán megkísértette azzal a kérdéssel, mi van, ha nincs is Isten. Ez nem lehet. Hónapok óta élnek együtt, ismerte már a férfi minden egyes gondolatát, vágyát, szokását, nem volt köztük olyan, ami miatt őt tehetné felelőssé a házasságuk megromlásáért. De ezt a levelet egy olyan

nő írta, akiről szintén nem tudna rosszat gondolni. Ha nem is egy szent, de egy ember, aki képes szeretni – és szeretett is. Talán még jobban is, mint ő, hiszen olyan dolgokat figyelt meg a férfiről, amik fölött ő elsiklott.

De – fűzte magában tovább a gondolatot –, ha mind a ketten jó emberek és mind a ketten azon munkálkodtak, hogy működjön a kapcsolatuk – mi a biztosíték arra, hogy az övék működni fog?

Tudta, hogy most már végig kell olvasnia a levelet, meg kell ismernie a nőt, meg kell ismernie a múltat, mert meg kell találnia azt a vékony ösvényt, amivel meg tudja menteni a kapcsolatukat.

Szórakozottan lapozgatta a levelet; még oldalakon keresztül sorakoztak a jó tanácsok. Ezeket átlapozta; a lényeget már tudta, kénytelen volt tudomásul venni, hogy amit az előző nőről tudott, az hazugság volt.

Észrevette, hogy a levél két részből áll: a második rész inkább naplónak tűnt.

*„**szeptember 26.** A találkozásunk évfordulója. Emlékszem, amikor először láttuk meg egymást: nem hittük volna, hogy szerelem lesz, de azt igen, hogy valami kell, hogy legyen belőle. Ez lett. Két gyerek, egy lakás, néhány együtt töltött év. Régebben az évfordulókon mindig elvitt ünnepelni, vendéglő, virág, séta... Tavaly már csak egy szál virág. Aztán vacsorázott, tévézett és ment lefeküdni. Aznap éjszaka elhúztam a házimunkát, hogy csak akkor kelljen mellé feküdnöm, amikor már alszik. Pedig jó ember, igyekszik boldoggá tenni és törődni a gyerekekkel.*

Idén elhatároztam, hogy ünneppé teszem az évfordulót, ha csak egy nyamvadt pipacsot hoz, akkor is úgy fogok örülni neki, mintha aranyból lenne. A kedvencét főztem, kitakarítottam, kicsinosítottam magamat. Elhatároztam, hogy új életet lehelek a házasságomba. Furcsa, de így mondtam magamban és nem úgy, hogy a házasságunkba – mert úgy érzem, mintha csak az én hobbim lenne, hogy megmentsem. Szóval mindent előkészítettem – amikor telefonált, hogy a barátaival elmehet-e sörözni. Persze, hogy igent mondtam, de közben sírni szerettem volna.

Spicces volt, amikor hazaért. Ezerszer elmondta, hogy én vagyok a legjobb feleség a világon, hogy egy szó nélkül elengedtem inni. Egy szó nélkül: telitalálat volt, mert egy szót sem szóltam hozzá. Nem vette észre a ruhámat, a frizurámat, a vacsorát, csak ment zuhanyozni és utána, mint egy darab fa beesett az ágyba.

Azt hiszem, még nem mondtam, de évfordulós ajándékkul egy CD-t vettem neki a kedvenc együttesünkkel. Amin rajta volt a dalunk is. Amikor ott ültem az ágy szélén, hallgattam a horkolását, régen bezzeg megnyugtatót, de most a legszörnyűbb ricsaj volt a világon, legszívesebben eltörtem volna a CD-t, de aztán rájöttem, hogy ez nagyon gyerekes lenne. Egy darabig, ha nagyon egyedül éreztem magamat, ezt hallgattam, de aztán elegendem lett és elraktam, már nem is tudom, hová. De akkor már úgy éreztem, hogy nincs szerelem, ne is legyen közös dalunk.

Paxa, bár nem illett a helyzethez, elmosolyodott magában: bármennyit is beszélnek a feminizmusról, a nemek közti egyenlőségről, ez örök: egy férfinak sohasem szabad elfelejteni az évfordulókat, ha megteszi, tíz év múltán is a fejéhez vágják, míg egy nőnél ez megbocsátható... Tovább olvasta.

szeptember 29. Ma egy nagy csokor orchideával állított haza. Ha azt mondta volna, hogy ne haragudjak, mert elfelejtette az évfordulónkat, mindent megbocsátok neki – de nem, ő csak az előző pénteki piálásért akart elnézést kérni. Nem bírtam ki és kidobtam a virágokat a szemétkébe. Ostoba voltam, tudom. Láttam rajta, hogy rosszul esik neki. Soha többet nem vett nekem virágot.

október 3. Ma egy pillanatra felcsillant a remény. Elvitt vacsorázni. Soha nem volt jó ízlése, a Burger Kingbe mentünk, de igyekeztem értékelni a gesztust. De most én voltam ügyetlen. Amikor meg akart csókolni, esetlenül játszva a szerelmest, észrevettem, hogy a szemüvegébe egy hosszú szőke hajsza akadt. Azt hiszem, elég döglött hús módra csókolhattam. Buta voltam, megszállt a féltékenység, még ha nem is tettem szóvá, de ezt azért még ő is megérezte. Pedig egy rendes ember, alapjában véve, olyan, aki kitart a nő mellett, akit szeret. Ezt sohase felejtse el, ne legyél sohase féltékeny rá – de ne legyenek illúziód sem. Nem azért nem fog megcsalni, mert annyira szeret, hanem azért, mert lusta hozzá.

Most sem hozta szóba az évfordulónkat, le is mondtam róla.”

Paxa elkalandozott: arra gondolt, hogy a férfi mennyire figyelmes, mennyire szereti, szinte minden héten meglepi valami aprósággal, amikor nem is várja... Lehet, hogy egy ember ennyire megváltozzon? Lehet, hogy ők is így indultak és aztán jött az elszürkülés?

„Régebben az évfordulókon mindig elvitt ünnepelni, vendéglő, virág, séta...”

Igen, valamikor ők is átélhettek valami hasonlót. De jött a szürkülés. Vajon ez a világ, a kapcsolatok rendje, hogy az elején még rózsacsokrok, a végén meg már csak jégvirág? És ha így is van, ki a hibás: aki hagyja ezt, vagy aki küzd ellene és többet vár az élettől?

Merje-e elhatározni, hogy ő küzdeni fog a tüzésért, a lángolásért? Vagy úgyis hiába? Jobb lenne elfogadni, hogy a férfi pocakot ereszt, megkopaszodik és a családi programot az esti TV műsor fogja jelenteni?

Válasz nélkül hazaindult.

A park aijájában lévő szemétkébe kidobta a levelet – furcsa mód biztos volt abban, hogy ha akarja, újra meg fogja találni. Ott, az ágyneműtartóban.

11. Beszélgetés, egy nő emléke

A férfi már otthon várta:

– Szia! Merre jártál?

– Csak úgy sétálgattam – s remélte, hogy nem pirul el. Az, hogy a levelet olvasta, kicsit olyan volt, mint egy titkolni való kapcsolat, egy tiltott gyümölcs. Nevetséges helyzet volt, de érezte, hogy ha a férfi megtudná, hogy még mindig azt a levelet olvasgatja, dühösebb lenne, mintha egy másik férfival csálná meg.

Tudta, óvatosnak kell lennie, de nem bírta magában tartani a kérdést. Leült mellé, s mintha egy mellékes dologról lenne szó, megkérdezte:

– Miért váltatok el?

Azt hitte, a férfit áramütésként fogja érni a kérdés, de az csak hallgatott. Már kezdett kínossá válni a rájuk nehezedő csend, amikor megszólalt:

– Azt mondtad, hogy lépjek túl rajta, hogy temessem el. Én megpróbáltam, most mégis kérdezel. Miért?

– Mert meg akarlak ismerni. Hogy miért ment tönkre az előző kapcsolatod. Hogy mi volt a hiba. Hogy mi ki tudjuk kerülni.

– No jó, akkor most az egyszer beszélek róla. Mert szeretném, ha megértenéd, hogy az sohasem fog megismétlődni. Mert te más vagy. Mert teljesen más a kapcsolatunk.

– Őt is szeretted, és azt hiszem, hogy ő is szeretett. Miben más a miénk?

– Ne hidd azt, hogy én nem félek, lehet, hogy azért nem merem szóbahozni, mert félek szembenézni ezzel. De azt hiszem, most az egyszer meg kell tennem. De akkor én is kérek valamit: hallgass végig. Tudom, nehéz lesz, de csak így merem megkockáztatni.

– Rendben – bólintott Pixa.

– Akkor azzal kezdem, hogy amikor vele találkoztam, olyat éltem meg, amit addig sohasem. Valami olyasmit, amiről eddig csak rossz regényekben, olcsó limonádékban olvastam: szerelem első látásra. Tudtam, hogy borzalmas vége lesz, de akartam, hogy legyen. Mert még sohasem volt az életemben ilyen. Úgy éreztem, ha nem próbálnám meg, ha nem vágnék bele, egész életemben bántana.

– És mellettem nem éreztél ilyet?

– Nem.

Paxát furcsamód nem bántotta meg a válasz, valami ilyesmire számított.

– Nem, veled teljesen más volt. Amikor megláttalak, valami csendes boldogságot éreztem. Nem azt a bizonyos lángolást.

De amikor az a szerelem fellángolt közöttünk, akkor is tudtam, hogy nem tarthat sokáig, minden napnak úgy vágtam neki, hogy talán ez lesz az utolsó. Mert éreztem, hogy annyira különbözőek vagyunk, hogy nem tarthat sokáig.

– Mégis feleségül vetted.

– Igen, mert kezdtem azt hinni, tudom, hogy örültség, hogy a szerelem mindent legyőz. Amikor már együtt voltunk pár hónapja, minden racionalitás ellenére el kezdtem bízni a közös jövőnkben, hogy talán van akkora ez a szerelem, hogy ki fog tartani egy életen keresztül. Közben tudtam, hogy nem, de arra gondoltam, hogy érdemes vállalni a kockázatot, mert ha csak egy ezrelék esélye is van annak, hogy

sikerüljön, érdemes mindent feláldozni érte. Igen, megkértem a kezét és feleségül vettem.

És kezdett elcsendesedni a lángolás, buta mód azt hittem, hogy a szerelem úgy múlik el, hogy szeretetté alakul át. De nem, csak elmúlt és nem lépett a helyébe a szeretet.

Persze, a gyerekek összetartottak minket, a lakásvásárlás és a napi ügyek, de közben egyre jobban kiüresedett a kapcsolatunk. De közben mindig hinni akartam, hogy érdemes, hogy egy nap újra lángolni fogunk, hogy sohasem szabad feladni a házasságunkat – és nem csak a gyerekek miatt.

Tudom, nem voltam jó férj, sok mindent nem tudtam megadni neki, amire szüksége volt, amit megérdemelt volna, most már bánt – de akkor is megérte, mert különben nem ismertelek volna meg téged, és most nem élhetnénk együtt.

– És mellettem is ezt érezted, hogy érdemes belevágni, de úgy sem sikerül?

– Nem, te teljesen más voltál. Mellette azt éreztem, hogy lesz pár örülden boldog óránk, napunk, hetünk... és aztán úgyis vége. Te teljesen más voltál. Amikor megláttalak, emlékszel, ott folyosón, akkor arra gondoltam, hogy lehet, hogy nem te vagy a legszebb, legokosabb vagy mit tudom én, milyen nő, akivel találkoztam, de olyan ember vagy, akivel le lehet élni egy életet. Örökké. És ez az élet boldog lenne. Akkor elhatároztam, hogy az életem része leszel és én is a tiednek. Nem tudtam hogyan, csak reménykedtem.

– És még most is reménykedsz?

– Nem, most biztos vagyok benne. Még akkor is, ha éppen rossz kedved van: mert tudom, hogy ez csak a felszín. Ha éppen le is hűl közöttünk a levegő: tudom, hogy pár perc vagy óra és jobb kedved lesz. Néha, ha találkozunk a troli megállóban és látom a távolból, hogy valami miatt haragszol rám, vagy rossz kedved van, de egymásra nézünk és már csak mosolyogni tudsz. Már ismerlek. De vele teljesen más volt: ha éppen jó kedve is volt, vagy ha éppen úgy is tűnt, hogy boldogok vagyunk, tudtam, hogy vége lesz, és ez a félelem volt a legrosszabb. Minden csóknak utolsó íze volt. Felhúzta magát egy szón, egy kis gesztuson és máris jött a pokol.

Olyan furcsa volt az az éjszaka is, amikor elhagyott. Későn értem haza, azt hittem a gyerekek már elaludtak, de kiderült, hogy elvitte őket a barátnőjéhez. Ült, ott, ahol te most és bejelentette, hogy elhagy. Már nem is kértem, hogy maradjon, csak azt kérdeztem, miért, mert a szívem mélyén tudtam, hogy már minden elveszett. Azt válaszolta, hogy egy nap talán majd megtudom, de nem hiszi, hogy megérteném... Valóban nem értettem. Voltak előtte rossz hónapjaink, de egy héttel korábban pont egy fantasztikus Karácsonyunk volt, mint még soha. Nem kérdezgettem tovább, csak hagytam, hogy elmenjen. Rám nézett és se szólni, se mozdulni nem tudtam. Olyan csendes gyűlölet volt a szemében, amit még sohasem láttam. Hagytam, hogy egyedül menjen ki a lakásból, kiálltam a teraszra, s néztem, ahogy az utcán végigmegy. Furcsa volt, mert aznap éjjel pont nem égtek a lámpák, csak a telihold világított. Az utca is üres volt, pedig ha jól emlékszem, Szilveszter volt. Mintha nem is a földön járt volna, hanem lebegett felette. Ha azt látom, hogy repül, azon sem csodálkoztam volna.

Szóval, nem illettünk össze. De mi igen. És többet ne beszéljünk róla.

És aznap este Paxa megnyugodott és elhatározta, hogy ezt az ügyet ő is eltemeti. Nem tudta, hogy vannak hazajáró lelkek is, akik annál dühödtebben térnek vissza, minél jobban felejtésre ítélik őket.

12. Levél 5. – „négy csillag közt...”

Hetek teltek el, s úgy tűnt, minden rendbe jött, s már csak múltó emlék volt a levél is – sőt, Paxa már örült is annak, hogy ennek köszönhetően legalább egyszer beszélt a férfi a múltról, a megtagadott és elásott kapcsolatról.

Úgy érezte, a levél segített szembesülnie magával, segített letisztázni az érzéseit, legyőzni a félelmeit. Hogy a két kapcsolatnak nem lehet ugyanaz a vége, mert másfelé is indultak el: amíg az Ex a lángolást és lobogást kereste, s amikor megtalálta, örökké fenn akarta tartani, ő a férfi igazi vágyát, a békét adta meg. A szerelem és a szeretet közül az utóbbi győzött, mert annak kellett győznie. Mint a mesében: a jó győzött a rossz felett. Szinte hálás is volt annak a nőnek ezért, szeretett volna találkozni vele, hogy ezt személyesen is elmondja neki.

A férfi elutazott pár napra. Ennyi időt még sohasem volt egyedül a lakásban. Reggel elbúcsúztak, futó ölelés és csók...

Az idő gyorsan elfutott, egyszerre hiányzott a másik, s egyszerre élvezte a szabadságot, már el is felejtette, hogy milyen jó néha egyedül lenni. Nem kellett főznie (a férfi nem várta el, de lelkiismeret-furdalást érzett, ha este nem volt meleg étel az asztalon), ihatott bort (a levélnek ez a része maradt meg benne a legmélyebben), este azt nézhetett, amit akart (a párja soha nem mondta meg, hogy mit szeretne nézni a TV-ben, de ha olyat választott, amit nem akart, meglátszódott rajta a kényszeredettség), lefekvés előtt olvasgathatott még az ágyban...

Csupa nevetséges apróság, máskor elsiklik felette az ember, nem is hiányoznak, de néha mégis jól esnek.

A könyvvvel a kezében aludt el.

Hajnalban ébredt fel, sötét volt, pedig nem emlékezett rá, hogy leoltotta volna a lámpát. Nem hallott semmit, de érezte, hogy nincs egyedül a szobában. Egy nő ült az ágya szélén, háttal neki, mégis tudta ki az. A másik nő, az Ex, akinek még a nevét sem ejtette ki sohasem.

Tudta, hogy álmodik, hogy nincs félnivalója, még akkor sem, ha ez az álom teljesen valóságos. Maga elé tartotta a takarót, persze tudta, hogy nevetséges, egy álmokép előtt miért kellene szégyellnie meztelenségét? De a nő ott az ágy végében, mintha hús és vér lenne.

Most végre itt van a lehetőség, hogy ha másképpen nem is, de legalább álmokép-ként elbeszélgesse vele. Odahúzódott hozzá, s finoman a vállához ért. Hideg volt – pedig egészen eddig azt hitte, hogy az ember álmában nem érez fizikai valóságot.

– Szia. Örülök, hogy itt vagy. Jó lesz egy kicsit beszélgetni. – Paxa tudta, hogy ügyetlen próbálkozás volt.

A másik nő nem felelt, csak levette a válláról Paxa kezét, s mintegy magának, annyit suttogott:

– *Négy csillag közt álmodj ma...*

A lány úgy érezte, hogy a hideg, amit az előbb a másikban érzett, az ő szívébe költözött, megdermedt.

Felébredt. Az ágyán feküdt, égett a villany, tehát, most már ébren volt. Mégsem, nem volt egyedül, a másik nő emlékét, mint fizikai valóságot érzékelte, s az agyában ott égett a mondat: „négy csillag közt álmodj ma...” mintha valamit üzeni akart volna

ezzel. A férfi mindig ezzel a mondattal kívánt neki szép álmokat. Kis napi szertartásuk volt, mint a kávé, vagy azelőtt a „lopott tízpercek”.

Ébren volt, s érezte, hogy nem tud visszaaludni. Dühös volt magára, mert tudta, korán kell felkelnie, s ha nem alszik, egész nap agyoncsapott lesz. Altató? Idegenkedett tőle, nem akart függővé válni, hogy csak azzal tudjon pihenni. A TV-t szívből utálta, főleg a hajnali vigéc-műsorokat. Olvasni kellene... félálomban ment az ágy-neműtartóhoz, s gépies mozdulattal nyúlt a levél után. Találomra nyitotta szét, s nem lepődött meg, hogy ott találta magát, ahol utoljára abbahagyta.

október 14. Tudom, nem vagyok tökéletes, de néha már a jó szándékú gesztusaitól is a plafonon vagyok. Például, ahogy jó éjszakát kíván: mindig azt a mondatot ismételve, hogy 'Négy csillag közt álmodj ma', pedig ezerszer mondtam neki, hogy az eredeti vers nem így van, ha már nincs saját gondolata, legalább helyesen idézze. „négy csillag közt alszom ma”!!! Legalább azt mondaná, hogy négy csillag közt aludj ma! De nem, mindig ezzel a kifacsart idézettel jön. Ha igazán szeretne, a saját szavaival mondaná el, nem pedig egy elferdített idézettel. De nem. Szóval ilyen apróságokkal őrlí fel a mindennapjaimat.

Talán neked lesz erőd ahhoz, hogy ezeken túllépjél... Akkor talán még boldogok is lehetek.

Paxa kezéből kiesett a levél. Ez eddig sohasem idegesítette, pedig ő is ismerte Weöres Sándor eredeti versét, de a „kifacsarás” sohasem idegesítette. De az fájdalmas csalódás volt, hogy rá kellett jönnie, hogy ugyanazokat a gyengéd szavakat mondja neki is, mint az előző nőnek. Ezek a szavak már nem neki szóltak, hanem a férfi szertartásrendjének voltak a részei: s rá kellett jönnie, hogy ennek a rendnek ő csak a része, nem pedig a forrása. Idáig sem gondolta, hogy valami mindent elsöprő szerelem lenne közöttük, de azt hitte, hogy az a szeretet, ami köztük van, az adás és az elfogadás kettőssége, egyedülálló – többet érdemel, mint a mással koptatott szavak.

Tudta eddig is, hogy a férfi ölelt már más nőt, ahogy ő is volt már más férfival – de az általános tudás más volt, mint az, hogy konkrétan szembesült azzal, hogy már másnak is mondta ezeket a gyöngéd szavakat.

Szórakozottan gyűrögette a levél lapjait; tudta, hogy mindegy, hiába égeti el, dobja ki, határozza el, hogy többet bele se olvas – az már nem fog neki békét hagyni, álmaiba is beletüremkedik. Nem tud már szabadulni tőle. Már életének részévé vált.

Reggel morcosan és kialvatlanul ébredt.

Másnap, amikor a férfi hazaérkezett, csak szokás-öleléssel és csókkal fogadta – s este, amikor a férfi a megszokott utálatos szavakkal fordult hozzá, megfeszültek az izmai és a fal felé fordult.

13. Álomkép, levél 6. – „szellő-lány”

Elég volt párszor ráfordulnia a férfinak, hogy leszokjon az elferdített idézetekről, s végre a saját (valóban saját? – morfondírozott el) szófordulatait kezdte használni. Talán őszintébb volt, de a varázs eltűnt, mintha a párja már nem merne őszintén beszélni vele, minden egyes szavát patikamérlegre tenné.

De ez már nem volt elég; ettől kezdve a férfi bármit is mondott, bármivel is kedveskedett, arra tudott csak gondolni, hogy hány nőnek mondta már ugyanezt, hány nő nevetett ugyanezen a kedvességeken...

Közben ott volt az álmoktól való félelem is; hosszú ideig nem tudott elaludni, félt az éjszakai szellemképtől, később is csak dupla adag altatóval, álomtalan kábulattal tudta átvészelni az éjszakákat.

De nem akart újra azzal a valamivel találkozni és félt újfent kezébe venni a levelet is. Nevetségesnek érezte a félelmét, de tudta, hogy ha legközelebb beleolvas, megint valami rossz fog történni. Mert valami újabb, zavaró elem kerülhet elő a múltból. És bárhogyan is volt, nem akart egyedül aludni a lakásban; mindig maga mellett akarta tudni a férfit. A testmelege és lélegzete elűzte a szellemeket.

Hetek teltek el így, míg végül újra eljött a látogató. A férfi nyugodtan aludt mellette, Paxa pedig azt álmodta, ébren van, s a nő újra ott ült az ágy végén. Hosszú ideig csak nézte, s nem mert közelíteni hozzá. Végül összeszedte a bátorságát és megszólította:

– Te vagy az újra? Mit akarsz tőlem?

A másik, az álomkép, nem válaszolt, mozdulatlanul ült, s csak ennyit suttogott maga elé:

– *Szellő-lány...*

– Azt akarod, hogy tűnjek el? De ő már nem a te párod, ha eltűnnék, akkor sem hozzád térne vissza! Különböző is, te hagytad el, nem pedig ő téged! Akkor mit akarsz?

– *Szellő-lány.*

– Én nem szellő lány vagyok, én valóban szeretem őt! És nem fogom hagyni, hogy tönkre tedd a szerelmünket!

– *Szellő-lány* – a másik, az arctalan nő hangjában nem volt semmi érzelem, még gúny sem.

– Tudni akarom, hogy mit akarsz, hogy hogyan szabadulhatok meg tőled! – ledobta magáról a takarót, vállon ragadta a nőt, nem törődve azzal, hogy a belőle áradó hideg szinte égetett – de nem bírta megfordítani. Kiugrott az ágyból, hogy az arcába nézzen, az a pár lépés, amíg megkerülte végtelenül hosszúnak tűnt, végül ott állt előtte, de a haja takarta az arcát. Letérdelt elé, hogy a szemébe tudjon nézni...

Megfagyott ereiben a vér, meztelennek, védtelennek érezte magát; mert az asszonynak nem volt arca: frizurája csak valami végtelen sötétséget keretezett.

S a sötétség mélyéről még egyszer hallotta a verset: – *Szellő-lány* – de most mintha valami kis gúny is érződött volna a hangban.

És a látomás eltűnt.

– Végre vége – gondolta –, most mindjárt felébredek és jót nevetek az egészen. Nevetek? Egy francot, de legalább vége lesz. Leült az ágy végébe, oda, ahol azelőtt a szellemkép is ült, de csak nem akart felébredni. Fázott – tényleg az ember álmában érezhet fájdalmat?

Úgy érezte, mintha évek óta ülne ott, de nem akart se felébredni, se visszaaludni, a hajnal sem jött, csak ott volt magányosan, furcsa időn-kívülségben...

Talán tennie kellene valamit, hogy kitörjön ebből az ördögi körből, visszatérjen saját dimenziójába... Igen, alighanem tovább kell olvasnia a levelet. A levelet, ami természetesen ott volt a helyén, hiába égették el, hiába dobták ki, mint a megtagadhatatlan múlt.

Tudta, hogy álmodik, tudta, hogy ebben a világban más logika működik, így a levélben nem is kereste azt a részt, ahol múltkor abbahagyta, mert érezte, hogy ott fogja kinyitni, amit most el kell olvasnia. Amit az álmok el akar olvastatni vele.

November 8. *Nők... Azt hiszem, ez volt a legnagyobb hiba, amit elkövettem. Tudod, mindig abban éltem, hogy a szeretet maga nem elég, szükség van a szerelemre, a lángolásra is – lehet, hogy magamból indultam ki, mások másképpen működnek. Azt hittem, nem tudom, hogy helyesen-e vagy helytelenül, hogy a szerelemre neki is szüksége van, hiszen közhely, de éppen ezért igaz: a nők monogámok, a férfiak pedig poligámok, ha nekem hiányzik a tűz, neki ezerszeresen. Mindig azt kutattam, hogy ő vajon hol kapja meg ezt az érzést, ha tőlem nem kell neki.*

Tudom, ezzel rontottam el mindent, ha valóban megcsalt, akkor ez részben az én hibám is. A féltékeny ember mindig azt akarja megtalálni, amit nem akar és így elveszíti azt is, amije van.

Gyűlöltem minden nőt, akivel csak beszélt, még akkor is, ha csak munkaügyben, mert még ennyit sem akartam átengedni másnak az én pasimból. Még ha nem is jelentenek többet neki, mint egy kis szellő – de jól esik! És ez bánt: hogy mással is jól érzi magát, talán még jobban is, mint velem.

Néha megnéztem a mobilját és a levelezését. Emlékszem, hogy felkaptam a vizet, amikor Dzsínától, egy régi ismerőstől, akivel még előttem találkozott, kapott egy SMS-t, pedig csak annyi volt benne, „hogy vagy, mi újság veled?”. Összevesztem vele, mert akkor csak annyit láttam, hogy ez a nő újra felbukkant a múltjából. Mert tudtam, hogy valamikor sokat jelentett neki.

Tegnap megkérdezte, hogy elmehet-e a barátaival, kollegáival születésnapozni – akkor meggondolatlanul igent mondtam. Ma viszont elkezdett motoszkálni bennem, hogy vajon nők is lesznek-e ott. Tudtam, mikor kezdődik a buli, elkezdtem neki SMS-eket írni. Először másról, aztán a végén követeltem, hogy sorolja fel, kik vannak ott, vannak-e nők is. Persze a végén ő is bedurvult és olyanokat írtunk egymásnak, amit nem kellett volna. Egész este csak a telefont nyomogattam és küldözgettem neki – a végén már nem is válaszolt.

Most már hajnali két óra van, itt ülök egyedül az ágy végében és várok. És gyűlölöm őt és magamat is. Gyűlölöm, mert tudja, ha szeret, tudnia kell, hogy mennyire rosszul esik nekem, hogy másokkal érzi jól magát és nem törődik ezzel. Gyűlölöm magamat, mert tudom, hogy valahol én is elrontottam, de ha egyszer hazaér, mert egyszer haza fog érni, tudom, most az utcákon sétál és gyűjti a bátorságot, szóval, ha hazaér, tudom, hogy bármennyire is csitítgatom magamat, veszekedni fogok vele. Nem tudok mit tenni ez ellen, de ismerem magamat.

De most hallom, hogy hazaért, abbahagyom.

Dühödten dobta le a levelet. Vajon azzal, hogy „szellő-lány”, azt akarta mondani, hogy ő is csak egy ilyen lány, vagy azt, hogy még mindig, újra vannak más nők is a férfi életében? Akarta, hogy újra ott találja az ágy végében és megkérdezhesse tőle – de a hálósobában csak a férfi volt és hideg.

Őrjítő volt az a tudat is, hogy nem tudta, hogy most vajon ébren van, vagy álmodik. Leült a fotelba, szemben az ágy sarkával, ahol az álmokkép ült, s elhatározta, hogy várni fog, várni fogja a visszatértét...

– Jó reggelt, Drágám! – már világos volt és a férfi állt előtte. – Miért a fotelban aludtál?

– Nem is aludtam... csak kicsit gondolkoztam.

– Min?

– Ne akard tudni... csak rosszat álmodtam. És különben is, kértelek már, hogy ne szólíts „drágámnak”, az olyan elcsépelt. Ilyen erővel mondhatnál Darlingot is, mintha csak kutyaeledel-számba vennél engem.

– Látom, ma reggel harapós kedvedben vagy.

– Ham! – harapott a levegőbe Paxa, de nem sikerült olyan viccesre a mozdulat, mint szeretete volna, a férfi jobbnak látta, ha eltűnik a fürdőszobában.

Az álmok sohasem logikusak, gondolta magában, az álmok csak belső félelmeink kivetülései... Mégis, ez a félelem rányomta bélyegét egész napjára.

14. Nappalkép – szerelmeskedés a lépcsőfordulóban

Csak ült az irodában és nem tudott a munkára összpontosítani, egyre csak az éjszakai álmok járt a fejében. „Szellő-lány”. Egyre inkább kezdett együtt érezni az előző feleséggel, egyre inkább sajnálta, s ezzel párhuzamosan egyre inkább érezte hibásnak a férfit a házasság tönkremenetele miatt. Ha nem is voltak úgymond nőügyei, mégis, legalább az ügyetlenségével, a részvétlenségével okot adott arra, hogy a nő féltékeny legyen.

Eddig úgy gondolta, hogy a szeretet azt jelenti, hogy megbízunk a másikban – de mi történik, ha a másik ezzel visszaél? Nem akart olyan mélyre süllyedni, mint az Ex, hogy az eldobott papírfecniket, SMS-eket, e-maileket olvasgassa, de talán az is ostobaság volt, hogy ennyire megbízott a másikban. Minden férfiben, minden nőben ugyanazok az ösztönök dolgoznak, nem szabad csodálkozni ezen.

Akkor meg miért hibáztatja a férfit, miért érez együtt a nővel? Mind a kettő csak azt tette, amit az ösztönei diktáltak; a férfi vadászott, még ha nem is csalta meg a másikat, a nő féltékenykedett – neki meg csak annyi a dolga, hogy leszámoljon az illúzióival.

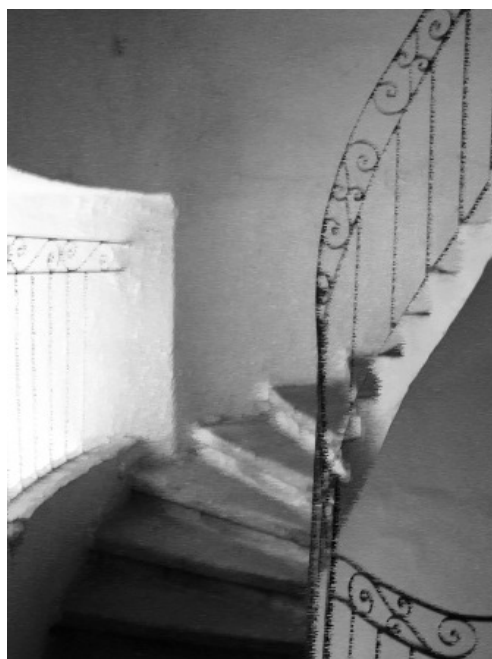
Leszámolni az illúziókkal. Ettől még lehet jó a kapcsolatuk, csak jobban kell ügyelnie a másikra és nem szabad álmodoznia.

Lemondani az álmokról. Igen, az álmok... Vajon, ha lemond az álmairól, akkor az éjszakai álmok se látogatja meg többet? Mit akar, mit kell megtennie, hogy ezentúl nyugodtak legyenek az éjszakái?

Már dél volt, s ma még tulajdonképpen semmit sem dolgozott, egész nap csak filozofált. A monitorra nézett: 12:01, „Önnek egy új üzenete érkezett.”

„OK” – katt.

Előugrott az üzenet: „Szerelmem, hiányzol. Gyere le a szokott helyre.”. Pár szó és minden megváltozott: már nem számított a múlt, az álmok, csak az, hogy a másik szereti és hiányzik neki. A szerelem nem illúzió, hanem valóság. Repült lefele a lépcsőn, a kis fordulóba, ahol találkoztak régente.

Már előre érezte a másik ölelésének, csókjának ízét. Amitől minden újra jó lesz.

Futott lefele, lehajolt a lépcsők között, látta az ablak előtt a férfi árnyékát, kiáltani szeretett volna, de nem akarta arra sem vesztegetni az időt.

Nem akart mást, csak csendben mellé lépni, átölelni, megcsókolni és mindent elfelejteni, az örök jelent megélni és boldognak lenni.

Már csak egy forduló, szinte beleszédült, úgy repült lefelé.

És minden semmivé vált.

A férfi ott állt. Egy test volt, de két szív: egy nőt ölelt. Egy nőt, akit még sohasem látott, de tudta ki az: a másik, a volt feleség. Egy nőt, akit olyan szenvedéllyel ölelt, mint őt még sohasem, akivel egyggyé vált a teste. A földön szerteszét szórva egy női blúz, egy férfiing, egy csipkés melltartó, középen a két félmeztelen test, amit lihegve, szenvedélytől izzadtan egyggyé válnak az ölelésben és a csókban.

Üresnek és megcsaltnak érezte magát. Szeretett volna elfutni, de nem bírta nem nézni azt a két testet, akik már egyek voltak. És tudta, hogy ennek az egységnek már sohasem lehet a része, se a férfival, se mással. Minden szeretete, amit eddig a férfi iránt érzett, gyűlöletté vált.

Nem tudta, mennyi idő telt el, csak nézte őket. A férfi háttal állt neki, nem vehette észre – a nő viszont egyszer mámorosan hátra vetette a fejét, majd lassan visszahajtotta és a szemébe nézett és olyan diadalittasan nézett a szemébe, mint aki tudja: végleg legyőzte őt.

Kócos volt a haja, a csattok elcsúsztak a helyükről, a bőrük verejtéktől csillogott, a szemfestéke elkenődött – mégis, mindennek ellenére, vagy éppen emiatt, nőiessége teljében volt. És már Paxa is tudta: veszített, mert a férfi rá sohasem fog így nézni, ahogy most arra a másik nőre.

Furcsamód nem az fájt neki, hogy a másik megcsalta, hogy a második helyre szorult vissza, hanem sokkal inkább az, hogy rá kellett döbbsennie: a férfi sem más, mint a többi, őt is ugyanazok a vágyak vezérik.

Újra ott ült az asztalánál és levelet írt.

„Nem tudom ez mire volt jó. Ha már más nőekkel szórakozol, nem kellek oda a gyertyát tartani. Vagy ha szakítani akarsz velem, egyenesen a szemembe is mondhattad volna. Gusztustalan volt. Gyáva vagy, nem tudom, mivel tudott az a nő visszacsábítani. Szerettelek, de ezek után nem tudok többet veled élni. Legyetek boldogok. Paxa”

„Küldés” katt.

Most várnia kell, de bármit is válaszol a másik, vége.

Most az első válaszában megpróbál mindent helyrehozni, de neki erősnek kell lennie, nem szabad meginognia, ragaszkodnia kell a szakításhoz.

Vajon mennyi idő kell, hogy összeszedje magát és válaszoljon? Vagy még mindig ott szerelmeskednek a lépcsőfordulóban?

Mennyi is lehet az idő? Automatikusan a gépre nézett: 12:01

Igen, akkor még egy fél óráig húzhatják az ebédidőt...

Várjunk csak, mikor is jött az előző e-mail? Végigpörgette az e-maileket, de sehol sem találta azt a levelet, még a törölt elemeket is megnézte, de nem volt sehol. Pedig

amikor leindult, lezárta a gépet – igaz nem emlékszik arra, hogy meg is kellett volna nyitnia, persze lehet, hogy ez csak annyira automatikus mozdulat volt, hogy nem is jegyezte meg...

„Önnek egy új üzenete érkezett” Megrázkódott, mint aki álomból ébred. Katt.

Előugrott az üzenet: „Szerelmem, hiányzol. Gyere le a szokott helyre.” De most az üzenet folytatódott: „Menjünk egy kicsit sétálni.”

Elmosolyodott, kicsit keserédesen; újra csak egy álmokkép volt. Nappal. Úgy látszik, az átok egyre jobban terjeszkedik; kiindult az álmokból, aztán az álomtalan éjszakákra is áttért, s most már nappal is támad.

Nincs más hátra; fel fogja venni a harcot. Lehet, hogy az álmokkép lassan felőrli és megöli, de egyet sohasem érhet el: nem fogja elvenni tőle a szeretetet, ahogy a férfit szereti. Mert ha nem szeretné többet, akkor tudna csak győzni rajta.

Vállalja a harcot, nem adja fel.

15. Harc, levél 7. – az átok

Másnap az interneten elkezdte körbejárni a kérdést. Beütötte a keresőbe az „átok” szót – és elborzadt az eredménytől. Mindenféle bűbáj és babona, szabadító szertartások, varázslatok, amulettek és hasonlók. Paxa alapvetően racionális embernek tartotta magát, még akkor is, ha éppen egy irracionális élethelyzettel kell szembenéznie. De valahogy érezte, hogy ezek a megoldások csak látszatok. Talán, ha elhinné, hogy egy ónix a párna alatt megszabadít, placebo-hatással segítene – de mit tegyen, ha nem tud hinni benne?

Volt egy érdekes gondolat is, de az ellen minden érzéke tiltakozott: az átok addig él, amíg az a személy, aki kimondta. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal; mi lenne ha...? Egész életében törvénytisztelő polgárnak nevelték, jó ember volt, az elmúlt években talán ha két emberről mondott rosszat (a férfi egyszer azt mondta, ezért is szereti), de most a kialvatlanság felszínre hozta énjének állatias, ösztönös részét is, legalább annyira, hogy a gondolatot ne utasítsa vissza egyből...

Talán, ha az álomképet az asszonnyal azonosítani tudta volna, legalább érzelmileg képes lett tovább fűzni ezt a gondolatot, de a szemében élesen különvált a kettő: az első maga volt a Gonosz, de a második inkább csak egy szerencsétlen teremtmény, akinek abban rejlett a tragédiája, hogy nem volt képes igazán szeretni – csak a szerelmet ismerte.

Látszólag jobb megoldásnak tűnt, hogy meg kell tisztítania a gondolatait a gyűlölettől, de a valójában ennek sem volt sok értelme, hiszen az elején nem is gondolt arra a nőre, a levél, az irracionális jelenségek csak utána kezdődtek el – és gyűlöletet még az álomképpel szemben sem érzett, csak egyszerűen szeretni, élni akart.

Végül, hogy ne legyen teljesen hiábavaló az egész napi kutakodás, a legegyszerűbbnek tűnő megoldást választotta: ónix.

Egyszer, még évekkel ezelőtt, a barátaival eltöltötték egy hétvégét a hegyekben. Nem volt semmi különös, kirándulgattak, beszélgettek, feküdtek a fűben és nézték a csillagokat... Egyikőjük pár hónappal később a távolban kapott egy állást és mindegyik lánynak egy-egy követ adott ajándékba. Volt, akinek kéket, mert úgymond, olyan szép a szeme, mint a tavaszi égbolt. Másnak valami csillogó féldrágakövet, mert azt mondta, ilyen a szépsége. Ő egy ónix medalliont kapott: „Mert a te lelked is ilyen mély, mint ez a kő: benne van a világmindenség. Ha ezt a teljességet megőrzöd, soha semmi sem árthat neked. Az és ez a kő minden rontástól megvéd.” Talán nem is az ezoterikus magyarázat miatt esett erre a kőre a választása, hanem ennek a mondatnak óvó erejében bizakodott. Hogy annak a fiúnak a barátsága, bár már évek óta nem látták egymást, meg fogja őt óvni.

Este a levél helyére odarakta az ásványt és ugyanazzal mozdulattal elővette a levelet is; hátha az álomkép megelégszik azzal, ha napközben olvassa el és nyugtot hagy neki éjszaka.

November 9. Hajnal van és nem tudok aludni. Itt fekszik mellettem, de a horkolása, ami máskor megnyugtat, most idegesít. Kibírhatatlanul. Mindent gyűlölök.

Amikor hazajött, alkohol- és bagószaga volt, ha volt is asszony-illat rajta, elnyomták ezek. Számon kértem, hogy miért kapcsolta ki a mobilját. Azzal vágott vissza, hogy én engedtem meg neki, hogy elmenjek, ne féltékenykedjek, bízzak már meg benne. Nem volt túl értelmes válasz, de azt mondtam neki, hogy ha szeret, ha valóban szeret, ahogy állítja, meg kellett volna éreznie, kitalálnia, hogy bármit is mondok, mert mit mondjak mást, hogy ne tűnjek házisárkánynak, akkor sem esik jól, hogy elmegy. Ezek után azt mondta, hogy mocskos vagyok, ha ilyen csapdába csalom.

Azután berohantam a konyhába. Utánam akart jönni, azt kiabálta, hogy nem úgy gondolta, nem akart megbántani... de a lábára csaptam az ajtót, tiszta erővel megpróbáltam ríptyára törni a lábfejét... Pár perc után feladta, lezuhanyozott és lefeküdt. Pedig, ha várt volna az ajtó előtt, ameddig akarok, talán megbocsátottam neki. De így nem.

Paxának eszébe jutott, hogy egyszer ők is összevesztek valamin, valami buta kis félreértésen, aztán egyre durvább dolgokat vágta egymás fejéhez. Kimondta akkor azt a mondatot, amivel a férfit a legjobban megbánhatta:

– Most már megértem, hogy miért hagyott ott a feleséged...

– Ez egy nagyon aljas mondat volt.

– Aljasnak nevezte? Akkor most hagyjuk abba.

Órákig nem beszéltek egymással, közben mindketten már a másik nélküli életen gondolkodtak. Lélekben mind a ketten érezték, hogy átléptek egy olyan határt, ami a szakításhoz vezethet, a világ rendje szerint. De aztán egymásra néztek, Paxa elmosolyodott, a férfi szólt pár mondatot és minden rendbe jött.

Vajon csak azért történt így, mert még friss a kapcsolatuk, amikor minden könnyebb, vagy azért, mert tényleg, ha nem is jobban, de igazabban szeretik egymást? Tovább olvasta a levelet:

Amikor már elaludt, oda ültem mellé, az ágy végébe és elgondolkoztam az életünkön. Régen egy szavam, egy pillantásom elég volt, és bármit megtett nekem. Már nem az enyém, elveszítettem. Már nem éri meg nekem ez a kapcsolat, elhagyom.

Elképzeltem az életünket, hogy milyen lesz, ha elhagyom. A sajátomat viszonylag könnyű volt: eddig mindig meg tudtam szerezni azt, amit akartam, soha nem voltam magányos, mindig volt mellettem férfi. De ő is talál majd magának valakit. És akkor fogom végleg elveszíteni. Nem akarom, hogy bárki mással boldog legyen, azt akarom, hogy élete végéig csak azt fájlalja, hogy ilyen csúnyán bánt velem. Gonosz vagyok? Nem, csak őszinte.

Ott, az ágy szélén, ezen az álomtalan éjszakán megátkoztam azt a nőt, aki szeretni fogja, akit szeretni fog. Ha valóban szereti, ne legyen nyugovása mellette az ágyban, kerülje el az álmot, vagy őt, vagy saját magát veszítse el, sorvadjon el, s ha mégis kitarthat mellette, lassanként hagyja el józan esze és haljon meg!

Úgy kívántam, hogy a lelkem, mint fekete keserűség kiáradjon belőlem és átítasson mindent, ami a lakásban, a férjem életében van. Bármilyen is ér majd az a nő, átkot fogjon, átkozottabb legyen, minden egyes perctől, amit a lakásban tölt, egyre átkozottabb és keserűbb legyen.

Ez történt azon az éjszakán.

Paxa úgy érezte, most már mindent ért. Már látta az ellenséget, akivel fel kell vennie a harcot. Összetépte a levelet, szokása szerint és kidobta.

No, ma éjjel meglátjuk, hogy melyikünk az erősebb, Te, vagy én az ónixszal együtt, gondolta, s szokásos éjszakai elfoglaltságaihoz kezdett. Talán csak annyi kivétellel, hogy aznap este haját mosott, s több időt töltött a piperetükre előtt.

16. „Lélek lép a lajtorján”

„Szokás szerint” éjfélkor ébredt fel, az álmokép már ott ült az ágy végén. Már nem érzett félelmet, inkább azt a kellemes izgalmat, amit az atléták egy-egy ugrás előtt. Vele szemben leült és megszólította:

– Most már tudom, hogy ki vagy és mit akarsz. Vagy engem, vagy a szerelmemet akarod elpusztítani. De nem hagyom magam. Nem hiszem, hogy az átok erősebb lehetne a szeretetnél.

Az álmokép még mindig lehajtotta a fejét, de lassan felemelte a jobb kezét: az ónix volt benne. Leejtette a földre: halk zörejjel ezer szilánkra tört.

– A követ el tudod pusztítani. De csak álmomban. Velem és a szerelmemmel semmit sem tudsz kezdeni. A szeretetemmel – javította ki magát Paxa.

– „Lélek lép a lajtorján”.

– Nem félek már tőled. Tudom, hogy csak egy szerencsétlen nő vagy, aki nem kapta meg az élettől, amit akart, s azt akarod, hogy más se kapja meg. De a gyűlöletnél mindig erősebb a szeretet. És én szeretek. Még téged sem gyűlöllek, csak sajnállak – és annak a sötétségnek a mélyére nézett, ahol az asszony arcának kellett volna lennie. Mintha egy pillanatra érezte volna az arcvonásokat a feketeség mélyén.

– Ne sajnálj. Inkább gyűlölj. Gyűlölöm a nyáladzó jólelkűséget. Gyűlölj. Jár nekem.

– Nem gyűlöllek és nem is félek tőled.

– Ostoba vagy. Azt hiszed, hogy legyőzhetsz – erő és eltökéltség volt az álmokép hangjában.

– Már legyőztelek. Engem szeret. És én is szeretem őt, nem uralkodni akarok felette, nem birtokolni.

– Ostoba vagy, nem lesz nehéz megsemmisítenem téged. Gyere velem, mutatok valamit. – Kimentek a hálósobából, majd jobbra fordultak és megálltak egy ugyanolyan ajtó előtt, mint a hálósobáé, ahonnan kijöttek. Paxa tudta, hogy ez az ajtó csak az álmaiban létezik.

– Azt hiszed, hogy csak a te álmaidban jelenek meg? Az övében is. Minden éjjel. De ott más alakot veszek fel. Minden éjjel engem ölel, minden éjjel az én csókomról álmodik. Küzd ellene derekasan, ezt el kell ismernem. De amikor felriad, a te hideg testedet érzi maga mellett, nem az én tüzetet. Rád sohasem fog olyan szenvedéllyel nézni, mint rám. Szerinted téged mikor fog szex-istennőnek nevezni?

– De szeret és tudja, hogy szeretem – kapaszkodott Paxa ebbe az egy szóba.

– Persze. Felriad és átölel téged – közben pedig a könnyeivel küszködik, mert tudja, hogy azt, amit tőlem megkapott, tőled sohasem fogja. Szeret, de nem azzal a szerelmemmel, mint engem. Te vagy a szürke valóság, én pedig az elveszített, mesés boldogság. Ezzel sem tudsz versenyre kelni. Tedd a kezéd a kilincsre, ne félj kinyitni az ajtót, lásd meg, mi lenne az, amivel nem tudsz megbirkózni.

– Nem. Tegnap már láttam. Ügyes volt, el kell ismernem.

– A századát sem láttad annak, amit átéltünk együtt és tízezredét sem annak, amit most beleképzel.

Az asszony hangja egyre diadalmasabbá vált, s Paxa a szíve egyre riadtabban vert; tudta igaza van. De a másik nő a totális győzelemig nem akart megállni:

– És azt se felejtsd el, hogy én vagyok a gyerekei anyja. Azt a két kislányt az életénél is jobban szereti, vágyik arra, hogy ők is viszonszeressék.

Látod, ebben a harcban csak én győzhetek, akár a jó, akár a rossz ösztön vezeti is.

– Nem tudlak sehogyan sem legyőzni?

– Nem. Ostoba vagy, mert azt hiszed, hogy a szeretet erősebb, mint a gyűlölet. Nem tudod, hogy gyűlölet nélkül még a szerelem is ízetlen. Nem ismered a teljes testet-lelket betöltő gyűlölet erejét. Próbálj meg gyűlölni. Ha jobban gyűlölöd majd, mint én téged, legyőztél és átveheted a helyemet.

– Nem. A gyűlöletemmel csak te lennél erősebb. És ha legyőznék is; mit érnék azzal, ha én is csak egy olyan pusztító lennék, mint te?

– Annál több szeretet van benned, hogysem elhagyd. Meg kell halnod. Csak az a kérdés, hogy gyorsan vagy lassan. A te választásod.

– Az enyém?

– Igen. Ez lenne az egyetlen mód arra, hogy legyőzzél. Nézz a tükörbe! – odaállította Paxát a foltos előszobatükör elé. – Nézz magadra! A szemeid karikásak, az elmúlt hetekben megráncosodtál. – Hirtelen a lány hajába kapott és két marékkal kitépett belőle és a szeme elé tartotta: – ma még csak egy-két szál, de hamarosan ritkulni és őszülni fog a hajad. Nézz a tükörbe!

A háta mögé állt, két kezével megfogta a fejét és kényszerítette, hogy a tükörbe nézzen. A tükrön a vakfoltok elkezdtek terjedni végül az egész keretet betöltötték. Mögüle egy öregasszony meztelen teste rajzolódott ki.

– Látod magadat? Ilyen leszel hamarosan. Mit gondolsz, mennyit bír ki egy ember úgy, hogy egyetlen éjszaka sem jut pihentető álmhoz jutni? Elárulom, nem sokáig. És akkor vagy meghalsz, vagy elhagy. Ki tudna szeretni egy ilyen öregasszonyt? Ha elhagy, akkor talán életben hagylak. Mert látni akarom, ahogyan magad alatt vánszorogsz az utcán, mert ugyanúgy elveszítetted azt, akit szeretted. Látni akarom a könnyeidet és utána a megfásult arcodat. És akkor már nem kell, hogy megöljelek, mert te fogod várni és kívánni a halált. Ezt akarod?

Paxa zokogott, fulladozott a könnyeitől, de kitépte magát az asszony kezeiből, érezte, ahogy körmei belekarmolnak az arcába és szembefordult vele:

– Azt mondtad, hogy egy módja van annak, hogy legyőzzelek. Mondd meg, mi az!

– *Lélek lép a lajtorján...* Gyere!

A teraszon voltak. – Ül ki a szélére!

Paxa gépiesen engedelmeskedett. Ott volt lába alatt a többemeletnyi mélység, meztelenül, mindenki szeme láttára, de ez már mind nem érdekelte. Tudta, hogy csak álom. Tudta, hogy ha az asszonynak igaza van, és bármennyire is tiltakozik, a rá váró valóság sokkal szörnyűbb lesz, mint a legrosszabb álom.

– Ugorj le! És akkor győztél. Ugorj le – és akkor a lelked feljebb lép egy magasabb dimenzióba, el fogod hagyni ezt a sok szenvedést, ami itt rád vár. „*Lélek lép a lajtorján*”. Hát lépj!

Lépj előre egy kicsit, érezd meg utoljára, ahogy a szél körülölel és simogat, mondd magadban ezt a sort és hidd el, könnyű lesz a halál. És legyőzöl. Mert akkor te leszel a férfi szemében az elveszett nagy szerelem, a meg nem élt „ha”, az eljátszott nagy lehetőség. Mert akkor én megöregszem, vénasszony leszek, de te megmaradsz az örök fiatalnak és szépnek. Csak egy lépés, hidd el, megéri. Egy pillanat és szabad leszel. Szabad és győztes.

– És mi lesz, ha csak lebénulok?

– Fejjel előre ugorjál. Higgy nekem, biztos módszer. Nem fog fájni.

Paxát hívogatta a mélység. Végtére is csak kicsit előre kellene helyeznie a súlypontját. Egy próbát megér. Végtére is, most csak álmodik, nem lehet belőle baj. És talán az álomképnek elég lenne az is, hogy álmában megtegye, talán így megszabadulna tőle. Csak egy próba, egy kockázat nélküli kísérlet. Lassan előre dőlt...

S a két nő felett kerek volt a telihold.

17. Ébredés, a halál íze

A fürdőszobából kiszűrődő neszekre ébredt, összetörten, kábultan. Minden erejét összeszedve feltápáskodott, de az ágy szélénél nem jutott tovább. Magába roskadva várta a férfit. Úgy érezte, még sohasem volt ekkora szüksége az ölelésére, a szeretetére. De a férfi nem ért hozzá, leguggolt vele szemben.

– Mi történt veled, Paxa?

– Hogyhogy?

– Mintha valaki összekarmolta volna az arcodat... és...

– Mi és?

– Meztelen vagy. Mintha valaki letépte volna a hálóingedet. Történt volna valami az éjszaka, amire nem emlékszem? – A lány olyan üresnek és fáradtnak érezte magát, hogy feleslegesnek tartotta volna eltakarnia ruhátlanságát:

– Rosszat álmodtam. Az életemet is odaadnám azért, hogy egyszer ki tudjam magamat aludni és kipihenjem magam.

– Menj orvoshoz.

– Nem tudna segíteni – rázta a fejét a nő.

– Te tudod.

– Ölelj át. Emlékszel, a szerelmünk kezdetén, azt mondtam neked, hogy az ölelése-
nek csodatévő ereje van? Ölelj át most is úgy, és tudom, minden rendben lesz.

– Nem lehet.

– Miért nem?

– Paxa, beszélnem kell veled. Az utóbbi hetekben sokat gondolkoztam kettőnkről.

– És mire jutottál?

– Hogy szeretlek és te vagy a legjobb ember, aki valaha is szeretett. Nem érdemellek meg téged.

– De? Mert az ilyen mondatok után mindig jön egy „de”, egy tördőfés.

– Nos igen... Szeretlek, de nem vagyok szerelmes beléd. Szeretlek, de nincs meg köztünk az a bizonyos tűz, az a lobogás. Ami megvolt a feleséggemmel.

– Már nem a feleséged. Elhagyott. Nem emlékszel?

– Elhagyott, de ez tévedés volt. Tudom, ha visszamennék hozzá és bocsánatot kérnék, újra tudnánk kezdeni. Mégis csak ő a gyerekeim anyja.

– És miért kérnél bocsánatot?

– Hogy elárultam a szerelmünket. Hogy nem tudtam megadni neki azt, amire szüksége volt. Ezért kellett elszöknie tőlem...

– Jó ember vagy, de hiányzik belőled minden büszkeség. Nem te mesélted, hogy nap mint nap hogyan hisztériázott, hogyan alázott meg, terjesztett rólad mindenféle pletykákat? Nem emlékszel arra, hogy az ajtóval hogyan törte össze a lábfejedet? Még most is sántítasz egy kicsit. Hogy tudsz ezek után visszamenni hozzá?

– De igen. De ez is csak azt jelenti, hogy szeret, még mindig. Csak most gyűlöletként éli meg a szerelmet. És már látom, hogy ő is megbánta, képes lenne újrakezdeni. És én is.

– Te?

- Erről nem akartam beszélni.
 - Beszélj, nagyon rosszabb már nem lehet. – „Dehogynem!” gondolta magában Paxa, és önkéntelenül elmosolyodott, akármilyen kétségbeejtő is volt a helyzet. „Ez a férfi szemmel láthatóan teljesen hülye, az *olyan* nőket szereti.”
 - Nehéz ezt elmondani. Vele jobb volt a szex.
 - Ez minden?
 - Igen. Azt hittem, hogy ez mellékes, de nem. Nem tudom magamat becsapni. Minden éjjel vele álmodom, átélem szerelmünk legcsodálatosabb pillanatait, ahogy az öleléseivel felperzselte az egész világot, hogy aztán újraalkossa azt. Sokszor, amikor téged öllek, őt képzelem a helyedbe. Legszívesebben sírnék. És gyűlölöm magamat, mert érzem, hogy elárulak téged, azzal, hogy szerelmet hazudok neked. Jobbat érdemelsz.
 - Ma is vele álmodtál?
 - Igen. Mint minden éjjel. De ma éjjel furcsa álomom volt. Kint ült a teraszon és nevetett a telihold fényében. Egyszerre volt csábító és gonosz ez a nevetés. Éreztem, hogy újra teljesen a hatalmában vagyok.
 - És most?
 - Elmegyek. Megpróbálom újrakezdeni vele. És tudom, most sikerülni fog. Talán az volt benne a sors könyvében, hogy el kell hagynunk egymást, hogy újra egymásra találjunk.
 - Ha most elengedsz, örökre hálás leszek neked érte. És azért is, hogy rádöbrentettél erre.
 - Akkor hazugság volt minden?
 - Igen.
 - ...akkor minden hiába.
 - Dehogyis. Találsz majd nálam jobbat, aki megérdemel téged.
- Paxa feleslegesnek érezte, hogy tovább magyarázza ennek az alaknak, akiről azt hitte, hogy szereti, hogy mi volt hiába, mi fáj neki. Persze, hogy fáj, hogy elveszíti, mert tudta, hogy boldogok lehetnének együtt. Nem csak az fáj, hogy megalázta, hogy a másik nő jobb az ágyban – mondhatni, apróság. Nem is a hazugság, mert hát ez volt a valóság, s csak ettől akarta megóvni.
- Nem, ami fáj az az volt, hogy mégsincsen a világban jószág és igazság. A hazugság és az önzés erősebb, mint az igazság és a szeretet. Az átok, mint az áldás. Felesleges tovább élnie. A legegyszerűbb lenne meghalnia, ahogy mondta az álomkép. Nem azért, hogy legyőzze, nem azért, hogy a férfi epekedjen utána – egyszerűen csak azért, mert már undorodott ettől a világtól, az élettől.
- Kábultan kikóválygott a teraszra.
- A férfi nem tartóztatta.
- Ott állt a terasz szélén, s nézte a munkába induló embereket. Vigyáznia kell, hogy ne essen rá senkire se, elég, ha ő meghal. Mit is mondott az álomkép? Fejjel előre, az a biztos. Tízíg számol és ugrik.
- 1... behunyta a szemét.
 - 2...
 - 3... eszébe jutott, hogy nem mosogatott el...
 - 4... nem fog fájni, csak egy pillanat...

5... legyenek boldogok...

6... kár a gyerekekért...

7... milyen íze lehet a halálnak?

8... összeszorította a fogait

9... megfeszültek az izmai

10... eszébe jutott még valami:

– Nincs egy cigid?

A férfi a meglepetéstől gépies mozdulattal a zsebéből előhúzott egy dobozzal:

– Tessék, a halálraítélteknek is jár egy szál...

Paxa boldogan a szájába vette a cigarettát és élvezte a nikotin évek óta nem érzett ízét. Úgy érezte, a világ rendje mégiscsak helyreállt. Mert csak egy pillanat és valóban győzni fog. A csikket széles mozdulattal kidobta az utcára. Máskor halálosan bosszantotta, ha valaki a nyilvánosan szemetelt, de most már nem számít. Egy perc és vége lesz, lehull a függöny. Finito.

– Drágám – fordult a férfihez.

– Igen.

– Valamit elrontottál.

– Mit?

– Én dohányoztam, nem te. Te sohasem cigiztél. Miért volt nálad mégis? Hm? Drágám, ha legközelebb álomban az örületbe akarsz kergetni, jobban dolgozd ki a részleteket – és elégedetten figyelte a másikat. Vajon milyen lehet, amikor egy szellemkép káromkodik, amikor dühös? Mert most, először, amióta megkezdődött kettejük között a harc, győzött. És ez a győzelem édes volt. Lehet, hogy legközelebb beleesik a csapdába, de most győzött. Leleplezte, hogy minden, ami ezen a reggelen történt, csak álom volt, buta képzelgés.

Az álomkép, aki az előbb még a férfi alakját vette fel, semmivé foszlott. Paxa fölállt és visszaindult a szobába, amikor érezte, hogy valaki a hideg karjaival átöleli. Nem volt félelmetes, csak bosszantó. Női hang súgott a fülébe:

– Drágám, neked mindig szerencséd kell, hogy legyen. Nekem csak egyszer...

18. Ébredés, búcsú

A fürdőszobából kiszűrődő neszekre ébredt, összetörten, kábultan. Minden erejét összeszedve feltápáskodott, de az ágy szélénél nem jutott tovább. Magába roskadva várta a férfit. Úgy érezte, még sohasem volt ekkora szüksége az ölelésére, a szeretetére. De a férfi nem ért hozzá, leguggolt vele szemben.

– Mi történt veled, Paxa?

– Rosszat álmodtam... Mint mostanság mindig. Az életemet is odaadnám azért, hogy egyszer ki tudjam magamat aludni.

– Menj orvoshoz.

– Nem tudna segíteni.

– Dehogynem. Adna valami gyógyszert vagy valami terápiára küldene.

– Nem vagyok dilis. Bár, már ezt sem tudom. Néha keverem az álmod és a valóságot. Ölelj át. Tudni akarom, hogy ez most a valóság.

– Ha csak ez kell... – átölelte a nőt, de ez inkább olyan megszokás-ölelés volt és nem óvó-szerető. Paxa megnyugodott: minden jel szerint ez a való élet, nem az álom, ahol vágyaink és félelmeink teljesülnek. Akkor viszont használhatja a józan eszt:

– Beszélnem kell veled. Az utóbbi hetekben sokat gondolkoztam kettőnkéről. És magamról.

– Ez nem jelent jót.

– Úgy érzem, eltávolodtunk egymástól. Minden összezavarodott. Megfulladok.

– Vége?

– Nem, de szükségem van egy kis egyedüllétre. Elmegyek. Kiveszek egy kis szabadságot. Végig kell gondolnom az életemet és a kapcsolatunkat.

– Ennyi volt? Pár hónap és dobsz? Pedig úgy éreztem, hogy veled örökké fog tartani.

– Én is. De most annyi mindennel kellett szembenéznem, a saját félelmeimmel, hogy úgy érzem, így nem mehet tovább.

– És én? – kérdezte a férfi, bár maga is tudta, hogy a kérdése meglehetősen bután hangzik.

– Te azt mondtad, szeretsz. Vártál már rám hónapokon keresztül, ezt a pár napot, pár hetet kibírod. Ha valóban szeretsz. Ha nem, úgyis mindegy.

– Romantikus vagy.

– Én?

– Igen. Csak abban tudsz gondolkozni, hogy szeretlek, vagy nem.

– És nem így van?

– Nem. A szeretet olyan, mint egy növény; azt táplálni kell. Elhal, ha magára hagyják.

– Paxát kicsit dühítette, mert ez a mondat olyan giccses volt, mintha egy női magazinból, vagy az ex leveléből olvasta volna.

– Szerintem te vagy romantikus. Akkor ez az idő neked is kell: te is el tudod dönteni, hogy kire van szükséged.

– Rád, én már tudom.

– Én nem. Döntsd el, hogy arra van szükséged, amit én tudok adni, vagy arra, amit a feleséged. Az ex. Akivel minden éjjel álmodsz.

– Rád – vágta rá a férfi, majd pillanatnyi habozás után folytatta: – de honnan tudod, hogy... hagyjuk.

– Hagyjuk, szerintem is. Mondjuk, egy hét, rendben? Vegyük úgy, hogy ez az évi rendes szabadságom – Tőled. Te is elmehetsz, ha akarsz, neked sem árt egy kis szabadság.

– Rendben. Azt elárulod, hogy hova mész?

– Haza. Sekrestyésre. Ott voltam gyerek. Talán erőt tudok belőle meríteni. Ha szeretsz, elengedsz.

– Szeretlek. Menj. De tudnod, kell, hogy visszavárlak.

– Tudom – mosolyodott el Paxa.

Napközben hazatelefonált az édesanyjának (a szervezés legidőigényesebb része volt), kiírt egy hét szabadságot, elkérezkedett az irodából, hogy még délután haza tudjon indulni – még egy éjszakát nem akart otthon tölteni. Nem akarta az álomképnek megadni a hazai pálya előnyét. A régi szobájában már ő lesz otthon, s ráadásul az a földszinten is van.

A vonat ötkor indult, sietnie kellett a pakolással. Ruha, pipere, olvasnivaló... Elmosolyodott és automatikus mozdulattal kivette az ágyneműtartóból a levelet. Mindennel együtt igényesebb olvasnivaló, mint a metróon osztogatott ingyen lapok, bármennyire is dicsérik, mint a XXI. század hírlapját.

Lehet, hogy az Álomkép maga a megtestesült Gonosz, de legalább van stílusérzéke, szemben a modern tömegtájékoztatásnak...

A vonaton szerencsére egyedül lehetett. Megvárta, amíg kiérnek a városból és egy halk sóhajjal elővette a levelet. Tudta, hogy találnia kell valamit, amivel le tudja győzni az álomképet...

November 10. Engem hívj ma álmodba...

Összerázkódott és újra elolvasta:

November 10. Már nem hívnak az álmok...

Valószínűleg nagyon kilehetek, ha ennyire félreolvasom a szöveget, gondolta magában és folytatta az olvasást.

...már nem csábít az élet. Már nem hiszek abban, hogy szép és boldog lehet az ember élete. Ennyi évi házasság után az ember feladja az álmait. Kár olyasmit keresnem a házasságban, ami csak a szerelemben lehet benne és törvényszerűen múlandó. De ha már nincs szerelem és a másik azt a bizonyos közös életet sem akarja, akkor mi marad nekünk? Mi marad nekem? Volt egy régi vicc, már nem is tudom, ki mesélte: lehet-e egy házasság boldog? – Igen, csak a felesége ne tudjon róla.

Én nem akarok olyan házasságban élni, amiben csak titokban, a másik ellenére lehetünk boldogok. Talán múltkor kicsit felkaptam a vizet, talán nem volt teljesen igazam. Kell még egy esélyt adni a házasságunknak. Elhatároztam: Karácsonyig várok. Aztán elhagyom.

Szegény ostoba alak! Tegnap este hozott egy csokor rózsát, aztán elégedetten leült az asztalhoz, mintha minden teljesen rendben lenne ettől. Még azt sem vette tudomásul, hogy kidobtam a rózsákat a kukába, jól láthatón, a nyitott szemetesbe. Aztán este úgy bújt oda hozzám, mintha kötelességem lenne szeretni őt. Hát nem! A testem még az övé lehet, joga van hozzá, de a szenvedélyt már csak álmában kaphatja meg tőlem. Majd ha már ennyi sem lesz, rá fog jönni arra, hogy mit játszott el bennem.

Akkor Karácsony. Ha addig lesz egyetlen boldog napunk, akkor érdemes újra próbálkoznom. Ha nem, akkor elhagyom. Ha annyira terhes neki a társaságom, ha annyira szabadulni akar tőlem, akkor hadd legyen szabad! Majd megtanulja, hogy mit veszített bennem. Hogy nem kellett volna a barátait választania helyettem. Milyen a szabadság, ha a hideg ágy várja éjjel az embert.

Paxa felnézett és összehajtotta a papírt. Végre megértette, hogy mi mozgatta azt a nőt; de nem tudta elfogadni azt a gyűlöletet, ami teljesen betöltötte. A lelke nem vett tudomást az öregedésről, arról, hogy a sors mást tartogat számára negyvenvalahány évesen, mint korábban. Valószínűleg megszokta, hogy női praktikákkal, csábító rafinériákkal, makacssággal mindent megkaphat az élettől, s nem tudott váltani, már hiába próbálkozott, s ami pótolhatta volna, nem volt elég neki: a férje szeretete.

De mégis – kísértette meg a gondolat –, nem lehet mégis, hogy neki volt igaza? Hogy csak lángolva érdemes élni? Csak szenvedéllyel? Hogy a tűznek van igaza a parázssal szemben? Hogy a szerelem több, mint a szeretet, hogy a szenvedély több, mint a csend?

Hogy ő is csak hazudott magának egész életében?

A vonatkerekek megnyugtatóan kattogtak alatta, mintegy a rend zenéjét dúdolván – mintha a kérdésére akartak volna válaszolni.

19. Otthon – „engem hívj ma álmodba...”

Az állomáson édesapja várta, s olyan örömmel, olyan szeretettel ölelte át, ami a legtöbb úgynevezett szerelmes ölelésből is gyakorta hiányzik. Útközben kérdezgette, mi van vele, az élet apró-cseprő ügyeiről, de Paxa élvezte, hogy csak annyit kell elmondania, amennyit akar, többet sohasem. Édesanyja a hirtelen elhatározás ellenére meleg vacsorával várta – mintha húsz évet visszarepült volna az időben, a gyermekkor óvó-védő világába. Giccses kép, mégis boldog volt. Már nem csak a levél, az álmkép, de még a párja, az „otthoni” (viszonylagossá vált ez a szó) kapcsolata, messzinek és meseszerűnek tűnt.

Otthon volt, s egy kicsit újra gondtalan és felszabadult lehetett. Az utcák, a dombok védőn fogták körül. Erősnek érezte magát.

Vacsora után egyedül sétálgatott, s már nem látta sötéten a jövőt a naplemente fényében. Leült a játszótéren, a szökőkút csobogása, a gyerekek csivitelése teljessé tette a békét, s hogy gondolatait összeszedje, írogatni kezdett. Közben elmosolyodott arra a gondolatra, hogy ha nem vigyáz, az ő jegyzetei a következő nőt fogják az örületbe kergetni.

Veszélyek:

1) *nem tudom, mikor álmodom, és mikor vagyok ébren. Egyedül azzal tudok védekezni, hogy az álmokban mindig van valami logikátlanság, s mert én álmodom, a vágyaim könnyebben teljesülnek. Következtetés: ezekre kell figyelnem, ezeket kell tesztelnem, s ha ügyes vagyok, még egyszer nem tud becsapni ezzel a módszerrel. Ha egyszer úgy mennek a dolgok, ahogy szeretném, akkor jobb, ha megpróbálok felébredni – és egy kis mosolyt rajzolt a bekezdés végére.*

2) *álmban kárt okozok magamban – de ez még nem biztos. Lehet, hogy csak fel akar örölni, de sohasem zárható ki, hogy így is ártani tud nekem.*

3) *álmaiban ellenem hangolja a páromat, a volt férjét. Ez ellen nem tudok védekezni, olyan terepet választott, amiben nem is akarok, nem is tudok versenyezni vele. „Csak” meg tudok bízni benne – de lehet, hogy ez több, mint amire az a nő valaha is képes volt. Ha valami, ez segít.*

4) *hogyan szabaduljak meg tőle? Valami van azokban az írásokban, egy gyenge pont, valami, amitől fél. Amiről ő sem tud. Aki ennyire gyűlöl, az a gyűlöletében mindig leleplezi saját gyengeségét is. De vajon mi lehet az?*

Eszébe jutott, mit olvasott először a vonaton: „Engem hívj ma álmodba...”. Most ő van otthon, ő az erősebb. Ma ő akarja, hogy eljőjön álmában.

Felsőhajtott, összegyűrte a papírfecnit és hazaindult. Eszébe jutott, hogy ilyenkor, a nagy harcra készülve szokás rágyújtani egy cigire. Megtapogatta a zsebét: üres volt – most nem álmodik. Elmosolyodott.

„Engem hívj ma álmodba” – bár elhatározta, hogy a gondolatai között mindig ott lesz az a nő, hogy biztosan megjelenjen a kép éjszaka, de nem tudta tartani magát az elhatározásához: az esti beszélgetésekben annyi minden előjött, mi van a bátyjával, a nővérével, hogy ez teljesen betöltötte. Persze, kapott hírt róluk folyamatosan, de így, az otthon biztonságában teljesen más, életszerű volt: ami eddig olyan volt, mint egy régi mese vagy útleírás, most az egyetlen létező valóságos világgá vált, mintha

nem is lenne a város, nem is lenne a munkája... Mintha még mindig kislány lenne, s zárójelbe kerültek az otthontól távol töltött évek.

Még hazatelefonálni is elfelejtett, pedig a vonaton elhatározta, hogy megteszi, nehogy a férfi azt higgye, hogy rá haragszik, vagy tőle akar szabadulni – de amikor az órájára nézett, már elmúlt tizenegy. Ilyenkor nem illik telefonálni, legalábbis erre fogta, hogy nem szól haza. Ha őszinte lett volna magához, be kellett volna vallania a mélyben megbúvó félelmet: mi van, ha nincs otthon, ha másnál van? Mi van akkor, ha csöndre kell intenie egy nőt maga mellett, hogy most még lélegzetet se vegyen, ne nevéssen? Ha a telefonba azt suttogja, hogy „szeretlek”, de közben egy másik nőt tart a karjában, s nem tudni, melyiknek szól ez a vallomás? Mi van, ha mégis az Exnek van igaza, s ráadásul buta módon pont ő hagyta magára a párját? De ezek a gondolatok végiggörgetlenül maradtak tudata mélyén, megválaszolatlanul, legyőzetlenül.

A szobája majdnem úgy várta, mint ahogy egykor otthagyta; az ágy, az asztal, a székek, a könyvespolc, mintha csak tegnap búcsúzott volna tőlük. Csak pár kartondoboz költözött be, látszódtott, hogy a szülei raktáráként is használták a szobát, s csak gyorsan takarították ki. Egyedül az illatok változtak; már nem a kamasz-lány otthon illata ölelte körül, hanem az öreg ház időtlen aromája. De ott volt még az ágya mellett a faliszőnyeg is, mindenfajta nonfiguratív mintával. Kislány korában elalvás előtt mindig ezekre ragadt a szeme: sütitket, virágos rétet, mesefigurákat képzelt bele, s mindig könnyű volt az álma. Talán most is így kellene tennie, egy nyugodt éjszaka neki is járna... Még a pohár vizet is odakészítette az édesanyja az éjjeli szekrényre, mint kislánykorában. Aludni kéne, könnyű álommal, mint régente...

Mégis, újra elővette a levelet és olvasni kezdte:

November 28. *Ma kezdődik az advent. Máskor nem számít nekem sokat, legfeljebb annyit, hogy elkezdhettem az ajándékvásárlást. Már régóta nem hiszek abban, hogy ez lenne a szeretet ünnepe, csak egy hét, ami a zabálásról, az álszentelkedésről, a kirobbanó családi veszekedésekről, a rokonlátogatásról szól.*

Mégis, idén várok valamit. Hogy a házasságom így vagy úgy, de megváltozzon. Nem hiszek benne, de talán még jól is alakulhat. Ha végre rájön arra, hogy valamit tennie kell értem, a feleségéért is. Én már mindent feláldoztam érte, itt az ideje, hogy ő is adjon valamit. Egy apróság is elég lenne, csak tudjam, hogy nem kell neki más, csak én. Hogy csak az enyém.

Persze, szerencsétlen azóta is próbálkozik. Elvisz vacsorázni (nem csak a Burger Kingbe, étkezési jeggyel), néhányszor még virágot is vett (amíg nem vette észre, hogy pár órán belül a szemetesben végzi), sőt egyszer még azt is mondta, hogy menjünk el kettesben valahova... Persze, nemet mondtam. Ennyivel nem tud lekegyeztetni, nem tud ilyenekkel megvásárolni. Az ajándékokat különben sem szeretem, az nem szolgál másra, csak hogy a férfi megvásárolja vele a nőt, vagy hogy palástolja vele, hogy mást szeret már. Hazugság és én gyűlölöm, ha valaki hazudik nekem. (Eredetileg a „nekem” szót nagy „N” betűvel írta, de aztán áthúzta és kijavította kicsire.)

Itt tartunk. Még adtam neki egy esélyt, de tudom, hogy hiába. Sohasem akartam osztozni másra. Nekem mindig teljesen kellettek a férfiak. Aki teljesen az enyém volt, azt boldoggá tettem, aki hezitált, aki saját életet akart, vagy akárcsak barátként is gondolt más nőkre, azt összezúztam és pokollá tettem az életét. De ő mégiscsak a férjem, már csak a gyerekek miatt is illik adnom neki egy esélyt, végtére is úrnő vagyok.

De ezzel már árulást követtem el, a legnagyobbat, amit ember elkövethet: elárultam magamat. Valakiért, aki nem érdemli meg.

Ma este fürdés után megnéztem magamat az előszoba-tükörben. Már nem az vagyok, aki húsz évesen, de azért nem rossz. Tudok még férfit szerezni magamnak, ha akarok. Vagy ezt az alakot is boldoggá tudnám tenni, ha valóban azt akarja, hogy boldogok legyünk.

Tudom, nevetséges, de vettem a virágosnál egy adventi koszorút és kiraktam az asztalra. Mintha bármi is múlna rajta. De nem segített, se bensőségebb, se intimebb nem lett tőle a hangulat, a gyerekek majdnem fel is gyújtották vele a terítőt. Ennyi. Már kevesebb, mint egy hónap – de úgy sem fogja kihasználni. Szabad leszek.

Paxa nem tudta, hogy sajnálja vagy gyűlölje ezt a nőt, de egyre erősebb volt benne a vágy, hogy egyszer tudjon vele beszélgetni, gyűlölet nélkül, megértéssel. Elaludt.

20. Két nő – „Ágyad forró...”

- Örülök, hogy itt vagy – szólította meg Paxa az Álomképet.
- Tudom.
- Mindent?
- Mindent, amit te is tudsz. Benned élek, a benső félelmeid adják az erőmet. De itt gyengébb vagyok.
- Miért?
- Mert ez a te otthonod. Itt a falakat az eddigi életed itatta át, nem én. Otthon én vagyok az erősebb, azokból a falakból én csináltam otthont, te csak lakhatsz benne, nem tudsz menekülni előlem. Itt majdnem tehetetlen vagyok, nem vagyok ura az álmaidnak. Itt nincs hatalmam rajtad – vallotta be az Álomkép.
- Akkor? Miért vagy mégis itt?
- Mert hívtál.
- Igaz. Tudni akartam, hogy miért?
- Miért gyűlöllek?
- Igen.
- Mert téged szeret. Mert most a tied. Mert már nem az enyém.
- Akkor miért nem őt gyűlölöd? Miért engem?
- Mert tudom, ha te meghalsz, ha tönkremész, ha élőhalottá válsz, neki jobban fáj, mintha őt büntetném. Az igazi büntetés mindig az, az az igazi bosszú, ha azt veszed el a másiktól, akit a legjobban szeret. Ezért nem szeretek senkit sem, hogy ne legyek kiszolgáltatott...
- Nem tudok elmenekülni előled?
- Dehogynem. Már megtetted. Eljöttél. Ha elmegyek, nyugodt álmod lesz, holnap, hosszú hónapok óta először, kipihenten ébredsz. Már nincs meg benned az otthoni világ, otthagytad a várost, otthagytad őt is, már mind a kettő csak egy emlék. Visszatértél a saját kis világodba, azok közé, akik igazán szeretnek.
- De ha itt maradok, akkor elérted, amit akartál.
- Igen, de ez mit számít? Életben maradsz. A halottak nem tudnak sem örülni, sem szeretni.
- És te győzol.
- Fontosabb neked, hogy legyőzz engem, mint az, hogy élj?
- Nem. De tudom, hogy ha te győzol, nekem mindenképpen meg kell halnom. Csak a halálnemet választhatom meg.
- Maradj itt és életben maradsz. Miért mennél vissza? Olyan sokat számít neked az az alak? Ne hazudj se nekem, se magadnak. Nem ér annyit. Fiatal vagy, csinosnak is találhatnak a férfiak, buta sem vagy... Találhatsz magadnak jobbat is. Nem éri meg miatta meghalnod. Márpedig, ha nem adod fel, meghalsz. Én vagyok az erősebb, mert a félelmeid engem erősítenek. – Az Álomkép szinte már részvételt nézett Paxára: – Szeretted?
- Ha azelőtt kérdezed, hogy megkezdted volna ezt a gyűlölet hadjáratot ellenem, akkor azt mondom, igen, szeretem, de nem azzal a lángoló szenvedéllyel, mint te szeretted, csak úgy a magam módján. Csendesen. Örökké tartóan. Egy életen át.

Aztán jöttél te azzal a hülye leveleddel és a trükkjeiddel. Akkor először vetődött fel bennem, hogy elveszíthetem – és akkor még jobban szerettem, mert elképzelttem, hogy milyen lenne, milyen üres nélküle az életem. Akkor úgy éreztem, az egész világgal, sőt még ami azon túl is van, veled szembe tudnék szállni.

– És most?

– Fáradt vagyok. Nem tudom, mióta nem aludtam ki magamat. Ez a legrosszabb, amit valaha átéltem. Kislány voltam, amikor azt mondta az édesanyám, hogy az apám rákos. Hónapokon keresztül nem aludtam éjszakánként, mert attól féltem, hogy reggel az anyám azt mondja, hogy meghalt az éjjel, amíg aludtam. Egyszer kórházba vitték, éjszaka féltem az egyedüllétől és átmentem a szüleim ágyába. Anyám nyugodt volt és azt mondta, hogy lehet, hogy más belehalna ebbe a betegségbe, de mi visszavárjuk, ő tudja ezt és ezért győzni fog és hazajön. Másnap a kórházban ott álltunk apám mellett és borzalmasan nézett ki. A halál arca volt rajta. Legszívesebben felláztam, kiabáltam, ököllel vertem volna az anyámat, hogy egyszer az életben vegyen tudomást a realitásokról, a valóságról, hogy az apám meg fog halni. És én végre kialudhatom magam. Ő ezt nem vette észre, csak nézték egymást apámmal. Én meg azt kívántam magamban, hogy essünk már túl rajta, haljon meg, csak legyen végre vége, ne kelljen félnem attól, ami rám vár és kialudhassam magamat. A legrosszabb biztos pokol is jobb, mint a bizonytalan menny.

És apám hónapok alatt tünetmentessé vált, hazajött és én nagyon szégyelltem magamat.

Akkor a kimerültség kiölte belőlem az apám iránti szeretetet, most viszont a szerelmet ölte ki. Már nem tudok rá vágyódni, csak arra, hogy egyszer kialudjam magam. Az ember harcolhat önmagával egy nagy érzés nevében, de egy idő után kifogy az erőből és nem marad más hátra csak a meztelen fizikai vágy: szomjúság, éhség, fáradtság.

– Akkor miért nem adod fel?

– Mert akkor halnék meg igazán. Mert lehet, hogy igazad van, és az az ember nem ér annyit, hogy meghaljak miatta. De én igen. Hogy ne áruljam el. Mert ha azért hagynám el, mert féltem a rongyos életemet, akkor elveszíteném a becsületedet a saját szememben.

– A becsület az férfihülyeség – megvetés volt az Álomkép hangjában.

– Nem csak a férfiaké. Most már az enyém is. És amióta az apám visszajött, azóta tudom, hogy érdemes hinni az életben, mert az élet él és élni akar, s ha engedjük, utat tör magának.

– Gyerekmese. Gyerekes vagy.

– Én szeretem őt, ha nem is olyan szerelemmel, mint te, nem azzal a lángolással. Egyszer azt mondta nekem, hogy nem a lángolás, hanem a parázs izzása vagyok... Akkor először megbántott ez a mondat. Most már nem. De nekem szükségem van rá és neki is rám. Neked csak arra kell, hogy ne legyen másé, ne legyen boldog. Olyan vagy, mint egy óvodás kislány: a sarokba dobja a maciját, mert nem akar játszani vele, de ha más akarna vele játszani, kitépné a kezéből. És még én vagyok gyerekes?

– Nem félsz?

– Mitől? Csak egy álomkép vagy. Bármit is okozol, az ébredéssel elmúlik.

– Biztos vagy ebben?

– Igen – de Paxa valójában elbizonytalanodott. – Különben már régen megöltél volna.

– Tévedsz, „drágám”. Azt teszek veled, amit csak akarok. Ha akarom, reggel vérbe fagyva találnak az ágyadban. Vagy összekaszabolt arccal.

– Nem hiszek neked. Akkor miért nem tetted meg?

– Egyszerű. Ha én ölnének meg, nem záródna le a sorsod. Ott maradnál mások gondolataiban, az Ő gondolataiban, a lelked nem találna nyugalmat, visszatérne kísértetni. Mert keresné a félbeszakadt élet folytatását, az idők végezetéig. Én azonban azt akarom, hogy tűnj el véglegesen...

– Nem hiszek neked – ismételte Paxa, inkább magát meggyőzendő, mint a másikat.

– Drágám, ezt a napot nem tudod megnyerni. Hiába vagy otthon, azért még ebben a világban én vagyok az erősebb. Add a kezedet. – Paxa gépiesen oda nyújtotta neki a kezét. Furcsa érzés volt. Bár úgy érezte, hogy minden hideg körülöttük, az Álomkép keze meleg volt. Szinte gyengéden tartotta a baljában a kezét, míg jobb ujjbegyeivel alig hozzáérve az alkarját cirógatni kezdte. Paxa behunyta a szemét, élvezte az érintést, még soha senki sem volt ennyire gyengéd hozzá. Talán mégiscsak igazat mondott neki, hogy úgy ölelte és csókolta a férfit, ahogy ő sohasem tudja, hiszen, ha egy apró érintéssel ilyen örömet, sőt gyönyört – ismerte el magában szégyenkezve – tud adni a másoknak, akkor... Élvezte a pillanatot, nem akart arra gondolni, hogy mi következik.

Az álomkép a csuklója körül játszadozott. Hirtelen acélosan megszorította. Paxa felriadt és kétségbeesve próbált a szemébe nézni. Az Álomkép kicsit megrázta hullámos fürtjeit, s egy pillanatra Paxa szemébe nézett. S a szemeiben diadalittas gonoszság látszódott.

– Drágám, nincs szerencséd... Ma túlfeszítetted a húrt. Azt hiszem, kicsit komolyabbra kell vennem a játékot. Tudod, mi ez? – valami fémesen csillant meg az Álomkép kezében.

Paxa kiszáradt torokkal suttogta: – Igen. A párom svájci bicskája.

– Igen. S azt hiszem, tudod, hogy most mi következik... – S ezzel belevágta a pengét Paxa csuklójába. A lány szerencsétlenül vergődött, de bármit is tett, nem tudott szabadulni az Álomkép szorításából, az csak nevetett és újra és újra belecsapta a pengét az élő húsba...

S közben az Álomkép szinte sajnálkozó hangon még ezt suttogta:

– „Ágyad forró, Lázas van”, ne küszködj, add fel, kicsim!

És Paxa előtt minden elsötétült.

Arra ébredt, hogy iszonyatosan fáj a csuklója. Még mindig sötét volt, a tárgyak színe nem tért vissza... Remélem, most már hagy aludni. Ez a mai trükkje egész jó volt, még most is fáj, ahogy belevágott... Önkéntelenül is a szeme elé tartotta a csuklóját. Mi ez a kellemes meleg, ami hullámokban beborít? Mi ez a kellemesen édes, ami lefele folyik a torkomba?

Félálomban kereste meg a villanykapcsolót a kezével és világot gyújtott.

Pár másodpercig bambán nézte felvágott csuklóját, a spriccelő vért. A póló, gondolta, azzal el tudom szorítani, és megpróbált a szék felé nyúlni, ahova előkészítette másnapi ruháit, de már nem érte el. A földre esett, egy hatalmas ütet érzett a koponyáján és minden újra eltűnt.

– Ez tehát a halál – gondolta és már nem küzdött tovább a feketeség ellen. Csend és béke vette körül.

21. Vérmocskos ébredés

Sötét meleg ölelte körül, épp csak egy kis fény és néhány hangfoszlány szűrődött be a szobába, kábulatában csak ennyit tudott felfogni a világból, s valami halk suttogó hangot a szomszéd szobából.

– Doktor úr, ugye nem lesz semmi baja? – ismerte fel anyja hangját.

– Dehogyan, csak pár karcolás. Csak a szilánkok fúródtak be mélyre. Sok vért vesztett, de nem volt életveszélyben. Kialussza magát, a kötés pár hétig ott marad és el is felejthetjük – hangzott a jó doktor bácsi válasza.

– Ilyen buta baleset. Miért pont oda kellett tenned a poharat? Szerencsétlen álmában pont beetalált a csuklójával és kész a baj! Még szerencse, hogy meghallottam a puffanást... – perlekedett az anyja megállás nélkül.

Paxa álmában elmosolyodott: jellemző a szüleire. Amióta csak eszéet tudja, mindenért az apja volt a hibás, mindent ő rontott el, de szerencséje volt ő, mármint az anyja, aki mindent rendbe hozott. Lelki szemeivel látta, hogy apja hogyan hüppög magában. Minden este ez az otthoni, otthonos zsörtölődés... Mint a két öreg lélek narkotikuma, ami nélkül már meglenni sem tudnak. Újra, mint már annyiszor rádöbbsent, hogy mennyire szereti őket.

– Ne szidja a férjét, nem ő tehet róla. Nem baleset volt.

– Tessék? Úgy érti, valaki megpróbálta volna megölni? – csattant fel az anyja.

– Nem. Belülről volt csukva az ablak, s csak magukon keresztül lehetett volna bejutni hozzá.

– Akkor?

– Igen. Öngyilkossági kísérlet. Balesetnél csak egy vagy két vágás lett volna. Itt viszont, mintha valaki számtalanszor tiszta erővel belevágta volna az üvegszilánkokat a csuklóba. Bevallom, kicsit zavarba jöttem. Ha valaki öngyilkos akar lenni, inkább egy határozott vágást végez, legfeljebb kettőt, az a sokszorozás inkább a gyilkosságra jellemző. Saját magának csak akkor csinál ilyet az ember, ha nem akarja igazán megölni magát, de Paxát nem ilyen embernek ismertem meg. Szerencséje még nem talákoztam igazi gyilkossággal, csak néhány szuicid esettel, de azok egyértelműbbek voltak. Ezek inkább csak helyi sebzések, nem klasszikus vágások, nem volt igazi életveszélyben. Mintha csak fájdalmat akart volna okozni magának, vagy felhívni valamire a figyelmet. Tudnak róla valamit?

– Nem. Tegnap telefonált, hogy lejöhetne-e, mert szüksége lenne a pihenésre, rossz színben is volt szegényke. Vacsoráztunk, beszélgettünk, nem mondta volna, hogy bármi baja is lenne. Olyan nyugodtnak és felszabadultnak tűnt. Van munkája, van embere, mi rossz lehetne az életében?

Igaz, mi rossz is lehetne az életében, gondolta Paxa. Minden, ami rossz, ami megrontja, benne van: félelmei, a múlt, amitől nem képes megszabadulni. „Van munkája, van embere...” olyan egyszerűen hangzik, szinte primitív „paraszt-filozófia”, mégis, mennyire igaz: van kenyere, van, aki szereti, miért is lenne bármi is rossz? Miért kell túlfilozofálni az életet? Most sötét van, de holnap reggel sütni fog a nap és mindent elfelejt. Közben már a doktor beszélt:

– ...ismertem. Mindig vidám, életteli volt, de hát senki sem lát bele a másik lelkébe, nem tudhatjuk, hogy nincs-e valami baj. Nem mondott semmit sem vacsoránál, nem kapott telefont?

Pár másodperc csend volt csak a válasz.

– Nem, semmi – szólalt meg az anyja.

– Akkor tekintsünk erre a szerencsétlen eseményre, mint egy balesetre. De kérem, ne hagyják egyedül hosszabb időre, tartsák itt egy kicsit, s figyeljék minden lépését. És próbálják kitalálni, hogy mi lehet vele...

A csönd feszültté vált, majd halkán nyikorgott az ajtó, s egy fénycsík szaladt végig a szobán, egészen az ágyáig.

Behunyta a szemét, alvást színlelt, fáradt volt most a magyarázkodáshoz... Már nem látott semmit, csak hallotta, ahogy édesanyja odalopózik mellé, s betakarja, úgy, ahogy kislánykorában, s megsimogatta az arcát: – Aludj jól, kicsim...

S bár szeretett volna még gondolkozni, de körülölelte az álm, a pihentető, a békés...

Másnap reggel a frissen főtt kávé illata és a csuklójából sugárzó fájdalom egyszerre ébresztette fel. Lassan felöltözött, szerencsére a vér már megalvadt, így nem foltozta össze a ruháját, de az ágynemű még mindig csupa vér volt. Eszébe jutott, hogy édesanyja milyen gonddal mosta és vasalta mindig az ágyneműt, s most minden mocskos lett... De, mosolyodott el magában, azt hiszem, tegnap éjjel ez volt a legkisebb baja.

A konyhában anyja foglalatostkodott valamivel a pulton, apja az asztalnál ült s erőltetett vidámsággal fogadta:

– Jó reggelt, te hétalvó! Kipihented magad?

– Igen, köszönöm.

– Arra gondoltam, hogy ma otthon maradok. Nem minden nap jön haza az ember lánya. Nekem is jár egy kis pihenőnap...

– Igazán nem kell babusgatnotok. Felnőtt ember vagyok.

– Persze, de sokat dolgoztál, egy kis pihenés sohasem árt... Igyál egy kis kávé, hoztunk friss zsömlét, reggelizz, s meglátod, minden rendbe jön. Élvezd a szabadságot.

– Azt hiszitek, hogy öngyilkos akartam lenni?

Túl gyorsan válaszolt az anyja, mintha egész éjjel ezen a kérdésen gondolkozott volna:

– Nem, dehogy! Csak egy szerencsétlen baleset! A doktor is megmondta...

Paxa életében először dühöt érzett a szülei ellen:

– Ne hazudj! Azt hiszed, hogy meg akartam ölni magamat és most féltesz, hogy újra megpróbálom.

– Igen! – vágta rá az anyja, s kirohant a konyhából. A csend rájuk súlyosbodott. Végül az apja törte meg.

– Anyád nem ezt érdemelte tőled. Egész éjjel az ajtód előtt virrasztott, s ha a legkisebb neszt hallotta, elfehéredett. Ezerszer is meghalt, amíg fel nem keltél. Még suttogni sem mertünk, nehogy felriadj, csak néztük egymást, a szemünkkel kérdeztük, hogy miért? Mit rontottunk el?

Nem akarjuk megkérdezni, hogy miért tetted. Nem akarjuk megkérdezni, hogy meg akartad-e ölni magadat, vagy tényleg csak baleset. Nem mertünk szembenézni ezzel. De nem is fontos. Csak az, hogy élned kell. Anyád belehalna, ha veled valami történne. Főleg, ha ez.

– Apu, ugye tudod, hogy nem hazudnék nektek?

– Tudom.

– Akkor higgy nekem: nem akarom megölni magamat. És életben maradok. De bízzatok bennem, bármit is teszek.

Ebben a pillanatban hihetetlen dolog történt: az apja elmosolyodott, mintha évtizedeket szálltak volna vissza az időben, mintha Paxa újra kislányka lenne: – Így görbülj meg?

Paxa is felnevetett, s begörbítette az ujját: – Így!

– Akkor jó! De ha valami butaságot csinálnál, akkor utánad megyek és hátra kötöm a sarkadat!

– Ha utolérsz! – Ott ültek egymással szemben, s olyan múltat felejtően nevettek, mint régen. És egy pillanatra a béke, a világ rendje helyreállt, a rossznak, az álmokképeknek már nem volt helye benne.

22. Hazaút – a karácsonyi csoda

Otthonról hazafelé ült a vonaton. Este volt már, sokáig tartott édesanyját rábeszélnie, hogy elengedje, apjának elég volt a szava, hogy nem fog butaságot csinálni, de az anyai szívet már nehezebb volt megnyugtatnia. Kicsit még gyenge volt az éjszakai vérvesztés miatt, de otthon erősnek és egészségesnek kellett mutatnia magát. Most végre levehette az erő álarcát és önmaga lehetett – az a fáradt, riadt, de mégis élni akaró kislány, akit a világnak nem szabad látnia.

Fáradt, riadt, de küzdeni kész... Talán mégsem annyira különbözik attól a másik nőtől. Talán valóban csak azért tudja kínozni az álmkép, mert kettejük legbenső lényé annyira megegyező.

December 23. *Hát ezen az adventen is átestem – és nem történt semmi. Vártam a csodát és az elmaradt, igaz, nem is számítottam másra... Egy régen olvasott vers jutott az eszembe: „Valakit várok, hogy ő lesz az én Karácsonyom”³. Hát én hiába vártam. Közben mindent előkészítettem, szép lassan. Karácsony után elviszem a gyerekeket a nagyszülőkhöz, pár napra, mondom majd, de már nem jövök haza, csak egyedül, hogy elbúcsúzzam. Fájdalmas, de győztes pillanata lesz az életemnek. Nem bírom tovább, megfulladok. Elég lett volna egy apró jel, bármi, hogy tudjam, hogy érdemes újra kezdenem. Hogy tényleg szeret és az enyém. Hogy tud valamit adni, ami legalább megadja annak az illúzióját, hogy élek. De semmi.*

Már kinéztem egy kis lakást, ahol meg tudjuk magunkat húzni, amíg valahogy elrendeződnek a dolgok.

Karácsonyra ünnepi menüt állítok össze, még egyszer, legalább egyszer legyen igazi Karácsonya a gyerekeknek. Lesz fenyőfa, lesz Mennyből az angyal, papa-mama, gyerekek, csupa szív, szeretet, lesz minden, még másnap is olyan terülj-terülj asztalkát rakok össze az anyósoméknak, hogy eláll a lélegzetük. Úgyis csak egy olyan olcsó nőcskének tartanak, aki még főzni sem tud igazán – most az egyszer megmutatom!

Aztán megvárom a holdtöltét és elmegyek. Új életem lesz és csak romokat hagyok magam mögött. De ez már legyen az ő baja. Ajándékot kapott az élettől, engem, de nem tudott megtartani. Hát ennyi, ez a vonat elment, Drágám.

Most megyek takarítani. Ahogy ismerem ezt az alakot, magától nem fog takarítani, s jó darabig nem fog tudni egyetlen tisztességes nőt sem felhozni ide. Másmilyent se. Így járt. Még egyszer utoljára kitakarítok.

Furcsa érzés ezt végiggondolni. Utoljára. Furcsa íze volt a szónak. Egyszerre fáj, hogy valami véget ér, valami, ami eddig az életem volt – s egyszerre szabadít fel ez a szó: utoljára. Újra fiatalnak érzem magam, hív a régi életem. A szerelem. A szabadság. Még ha nem is tudom, hogy kivel.

Istenem, ha tudná, hogy ki vagyok! Akkor mindent megadtam volna neki, akkor nem fullasztana ez az élet, ha tudná, hogy milyen vágyak, milyen érzések élnek bennem. De nem tudja. Még egy napja lenne arra, de ezt is el fogja mulasztani, el fogja szelasztani a lehetőséget.

³ Borosjenői Magdolna verse

Paxa kinézett az ablakon. „ha tudná, hogy ki vagyok...” Lehetséges, hogy két ember évekig él egymás mellett, gyerekeket csinálnak, de nem tudják, hogy milyen vágyak élnek a másokban? Az egyik a parázs, a másik a tűz. Talán egy apró jel is elég lett volna, hogy minden megváltozzon, egy hajszálon múlt, hogy nem sikerült. Vajon mire vágyhatott az a nő? Milyen tettől, milyen szótól lett volna boldog, ha nem is elégedett, de legalább reménykedő... A levél alapján úgy érezte, hogy már megérti, valahol csodálta is a vakmerőségét, hogy volt mersze ilyen döntést hozni, mindent eldobni, de erre a kérdésre nem tudott volna válaszolni. De szemmel láthatólag a férje sem ismerte fel a választ, mire vágyódik a házastársa.

Kézbe vette újra a papírt, nézegette a levelet: hirtelen megváltozott, az eddig kapkodva odavetett betűk helyett harmonikussá vált az írás. Mintha másvalaki róta volna le a szavakat.

December 24. hajnal MEGTÖRTÉNT A CSODA!!! SZERELMES VAGYOK A FÉRJEMBE!!!

És két egymásba fonódó szívecskét rajtolt a „szerelmes” szó mögé és csillagokat.

Írtam, hogy azt akartam, hogy ez a Karácsony tökéletes legyen, ha már az utolsó... De nem az utolsó lesz, még sok boldog nap vár ránk... Olyan boldog vagyok, hogy alig tudom összeszedni a gondolataimat. Mint egy buta csitri. Mint egy szerelmes tini.

Szóval, ott tartottam, hogy éjfél lehetett. Úgy csináltuk, mint egy úgymond normál család, a gyerekek az ágyban szuszálnak, az asszony süt-főz, a férfi pedig díszíti a fát... Ő elkészült, láttam rajta, hogy nagyon fáradt, de én is teljesen kivoltam. Megkérdezte, hogy meddig akarok még dolgozni. Ennél a kérdésnél szakadt el a cérna. Szédelegtem a fáradtságtól, csak az tartotta bennem a lelket, hogy ez az utolsó Karácsonyunk együtt. Leordítottam a fejét, hogy hagyjon békén, hogy menjen lefeküdni, nem is néztem rá többet. Csak hagytam, hogy tegyen-vegyen a konyhában, levegőnek néztem. De egyszer csak mögém lépett, megfogta a vállam, megfordított, megfogta a két kezemet és úgy vezetett be a szobába. Van ott az íróasztalánál egy forgó bőrfotel – ez eddig az ő kizárólagos jussa volt, nem mondta, de mindig ferde szemmel nézett, ha más is beleült. Ez is azon apró tűszúrások egyike, ami miatt pokollá vált az életem mellette. Persze sohase mondtam neki, hogy ez bosszant, de ha szeret, ki kellett volna találnia. De most ebbe a székbe ültetett be. És az ünnepi csészében kávé-t szolgált fel nekem. Nem úgy összekatyvasztva, hanem megadva a módját, mintha valóban Karácsony lenne a szeretet és béke ünnepe.

Persze ez még nem volt elég, megmakacsoltam magamat. Egy kávéért nem vagyok megvásárolható. Kicsit felhúztam magam elé a lábamat, hogy ezzel is jelezzem, hogy falat akarok húzni kettőnk közé. De nem értette meg. Szerencsére.

Megfogta a combomat, a szemembe nézett és megpörgetett. Nem csak a világ fordult meg velem, hanem valami bennem is. Eszembe jutott, hogy miért is szerettem belé. Kacagtam. Újra kislány voltam, aki még képes hinni a szerelemben. Aki képes hinni a játékban, az élet játékában. Eszembe jutott, amikor az egyik első randevúmon, hiába tiltakoztam, meghintáztatott. És bár nem akartam, újra belé szerettem.

Otthagytam a sütést-főzést, a mosogatást, már nem érdekelt semmi, bementünk a hálósobába és együtt voltunk. Nem úgy, mint máskor november óta, nem egy darab fa voltam, nem döglött hús, ez már nem az „ébressz fel a végén” vagy az „essünk túl rajta” típusú együttlét volt, hanem igazi, vad szenvedélyes.

Eddig sem utasítottam vissza, az túl könnyű bosszú lett volna – egyszerűen csak passzív voltam, tudtam, ez a legmegalázóbb neki – most viszont az elmúlt hónapok

minden visszafojtott energiája kirobbant belőlem. Hiába voltunk mind a ketten hulla fáradtak, most mégis kirobbantunk az energiától. Pedig nem is ittunk. És a kávé annyira nem is volt jó ;-) Azt hiszem, még sohasem volt ennyire jó vele. **SZERET!** Kitalálta, hogy mivel tud kiengesztelni. Még sohasem voltunk olyan boldogok, mint ezen a téli hajnalon.

Miközben ezt írom, nézem az arcát és tetszik. Boldog vagyok, megtaláltam a boldogságot.

A levélben már csak két bejegyzés volt, az egyik egészen rövid:

December 25. *Túlestünk a Karácsonyon. Elhagyom. Most nem bírok többet írni.*

A vonat fáradt szusszanással megérkezett az állomásra. A levelet kidobta a peronon az első szemetesbe.

23. Otthon – a levél utolsó oldala

Otthon az üres, sötét és hideg lakás várta. A férfi úgy látszik, élt az engedelemmel, és elutazott. Nem telefonált neki, de ez már nem is fájt. Lehet, hogy hagyott valami üzenetet a lakásban, azonban nem akarta az időt pazarolni a keresésre. Tudta, hogy fel kell készülnie az utolsó találkozásra. Mert tudta, hogy így vagy úgy, de ez lesz az utolsó: vagy ő pusztítja el az álmot, vagy az őt.

Először arra gondolt, hogy minden éles tárgyat elrak a kamrába, de aztán szembe-találta magát a foltos előszobatükörrel – ha akarja, az álomkép abból is fegyvert tud kovácsolni.

Előkészítette a kötszert – tanult a tegnapi éjszakából.

Bezárta a teraszajtót, a kulcsot borítékba rakta és bedobta a levélládikába a lépcsőházban – talán az Álomkép lusta lesz olyan messzire menni.

Leült a konyhában és várt. Fél óra volt még éjfélig.

Legyen nehezebb dolga az Álomképnek, főz magának egy kávé. Nagy adagot, hogy maradjon reggelre is, mert tudta, hogy neki kell győznie. Reggel biztos összetört lesz, ismerve az Álomkép módszereit, jó lesz egy kis erősítés...

Elővette a szeretet-bögrét, amit még az összeköltözéskor vett a férfinak. Még öt perc volt éjfél. Beletöltötte a kávé. Megkavarta, s ahogy a tej örvénylett benne, mintha egy mandalába nézett bele, az egész élete, minden szeretete benne lenne abban a kávéban, amit most a Kedvese nélkül főzött, mégis Ő is, az összetartozásuk is benne lenne... A fekete ital forrósága lassan áthatotta a bészszínű porcelánt, meghidegült ujjával körbeölelte, mintha imádkozna. Istenem, kérlek, segíts meg!

Felnézett a falióra: éjfél volt. Mennyivel drámaibb lenne, ha ingaóra ütné el az éjfélt, de hát az impotens XXI. századnak már csak elektromos időmérő jutott.

Amint lenézett, látta, hogy az Álomkép ott ül vele szemben. Paxa rámosolyodott. Most már ő a házigazda, nem az Ex, illendően köszöntötte:

– Szia, Isten hozott.

– Isten?

– Hát inkább Ő, mintsem valami gonosz lélek.

– Hát nem vagyok neked elég gonosz? Ma meg akarlak ölni – egy kis elégedetlenség volt az Álomkép hangjában.

– Tudom. De azt is tudom, hogy ember vagy, legalábbis részben.

– Egy undok kis dög?

– Igen, sokban hasonlítunk. Valahol érthető is, ha egyszer belőlem táplálkozol – mosolyodott el a lány.

– A végén még megértem, hogy miért szeretett beléd a férjem... Jó humorod van.

– De azért még meg akarsz ölni?

– Igen. Egyre jobban. Ha felkészültél, kezdhetjük.

– Felkészültem.

– Még nem. Még egy rész hátra van a levélből. Nézz az asztalra!

Paxa meg sem lepődött, hogy a levél utolsó lapja volt előtte. – Ha gondolod...

– Igen. És ha elolvastad, akkor kezdhetjük a játszmát. Az utolsót.

December 31. Ma eljött az elválás napja. És ez a szerencsétlen is érzi valahol, ha nem teljesen hülye... Szenteste még minden rendben volt. Gyertyagyújtás, ajándékok, degeszre zabálás, apa játszik a gyerekekkel, pont, mint egy német mosópor-reklám. Akkor persze másként éreztem; akkor még azt hittem, hogy szerelmes vagyok a férjembe és végre, annyi év után megtaláltam a boldogságot. Az altatásnál a kicsi is hozzám bújt: „Anyu, még soha nem voltam ilyen boldog.” – nem szégyellem, elolvadtam. A gyerekek elaludtak, én mosogattam, ő elpakolta az ajándékokat... Késő este volt, de nem éreztem fáradtságot. Vágytam arra, hogy megismételjük a tegnapi éjszakát. Olyan mosolyt adtam neki, amikor ki jött a konyhába, mint talán még soha, minden csáberőmet és szerelmemet belesűrítettem: – Főzöl egy kávét, kedvesem?

Vette a lapot: – Szerintem ma ne kávézzunk, mert nem tudunk aludni. – És ki mondta, hogy aludni akarunk? – Talán egy pohár bor is megtenné... – Mink van? – Szerintem még nem néztük meg az összes ajándékot... Igaz is volt. Persze, mert este a gyerekek kezdték a bontogatást, aztán a játszás következett, na jó, megnéztük a kriksz-krakszokat is, amiket csináltak nekünk. De az egymásnak vett ajándékok kimaradtak. Persze, a neki vett ajándékokkal nem nagyon tudtam volna dicsekedni: egy ing, nyakkendő és hasonló, olyan ajándékok, amiket fantázia és gondolkodás nélkül meg lehet venni a másoknak... Direkt vigyáztam, nehogy olyan ajándékot is vegyek neki, aminek örülne. Nem érdemli meg. Persze ő sem erőltette meg magát: egy doboz bonbon, egy divatos kölni, láttam magam előtt, ahogy bemegy a boltba és rámutat az elsőre, aminek tetszett a csomagolása, vagy megkérdezi az eladónőt. Ezekért ugyan kár volt halogatni a borozást és a szeretkezést. Pedig az előző este után már nagyon vártam. Mármint az utóbbit.

Végül titokzatoskodó mosollyal adta a kezembe az utolsó csomagot: – Ma reggel vettem, hogy legyen mivel megünnepeljük a Karácsonyt.

Egy üveg hatputtonyos tokaji aszú volt. Tudom, hogy nincs oda a borokért, ezért értékeltem a gesztust. Egészen addig, amíg meg nem néztem véletlenül a címkét: Bodrogpincemély.

– Ez onnan van?

– Honnan? Ma reggel vettem a boltban...

– Ne tettesd magadat hülyének! Bodrogpincemélyen ismerted meg Dzsínát... Ezért vettél ilyen bort. Mert még mindig szereted – magamban tudtam, hogy nem szereti, Előző éjjel bizonyosságot szereztem arról, hogy csak engem szeret. De ez a helység-név rossz emlékeket ébresztett bennem – ott ismerte meg azt a nőt. Már nagyon régen volt, mielőtt megismert volna engem, de azt mesélte a leánykérés utáni „életgyónáson”, hogy az ő ölelése volt a legszenvedélyesebb, amíg engem meg nem ismert. Azt hittem, kitöröltem minden emléket belőle, de ezek szerint, ha pont ezt az italt emelte le a polcról, ha nem vallotta be, hogy mit jelent még mindig neki ez az emlék, akkor minden hazugság volt. És nem az enyém, nem tudtam megszerezni. Talán, ha eleve csalódott hangulatban ér ez a hír, nem pedig valami szerelmi lebegésben, jobban fogadom... de abban a pillanatban szerelmes voltam, még ha tudtam is, hogy hazugság...

– Szeretted?

– Igen. Szerettem. De az igazi szerelmet csak melletted tanultam meg.

– Szóval még most is szereted... – s ezzel megfogtam a borosüveget, egy pillanatra méregettem a súlyát, aztán céloztam és hozzávágtam. Sajnos lassú voltam, még volt ideje elhajolni, így az üveg elrepült a feje mellett, neki az ajtófélfának... Szilánkokra

robbant, az egyik szilánk bevágta az arcát. Percekig álltunk egymással szemben, a vérér már egészen a földig ért – azt hiszem azt várta, hogy bocsánatot kérjek, hogy én kérjek bocsánatot, pedig szavakkal sohasem szoktam, nem lenne méltó hozzám, vagy bekössem a sebét. De nem vagyok az anyja. Csak állt az ajtóban, mint egy kőbálvány, ha még szerettem volna, biztos, megsajnálom. De már csak szánakoztam rajta, utálkoztam a gyengeségén. Félrelöktem, rácsaptam az ajtót és fürödni mentem. Zuhanyozás közben könnyeztem és gyűlöltem magamat a gyengeségemért. Nem lett volna szabad tegnap este elhinnem, hogy szeret.

Paxa felnézett a levélből, az ajtó felé.

– Most már legalább tudom, miért nem volt hajlandó elmondani, mi történt a félfával és az arcával.

– Szégyellte bevallani...

– Sejtettem, hogy valami ilyesmi lehetett a háttérben... Ő csak annyit mondott, hogy gyakran elveszítetted a fejedet és ennek nem mindig örült...

– Olvasd tovább! Már csak pár sor – parancsolta az Álomkép.

Este a nappaliban feküdtem le és magamra zártam az ajtót. Ő még mindig a konyha-ajtóban állt. Egy darabig nem tudtam elaludni. Azt vártam, hogy fog-e kaparászni az ajtón. De nem. Nem tudom, hogy örültem-e volna ennek. De ezen kár filózni, nincs „mi lett volna ha” az életben. Mert nem próbálkozott.

A következő napokban nem is szóltunk egymáshoz. Csak teltek a napok. És vártam a holdtöltét... Az elválás napját.

És itt véget értek a feljegyzések. Paxa az Álomkép arcába próbált nézni, azonban az még mindig sötét volt. De már nem félt tőle.

– Kezdhetjük?

– Igen – s egyszerre minden elsötétült.

24. Rakga

- Mit akarsz a sötétet? Hogy jobban féljek? – kérdezte Paxa.
- Nem, azt akarom, hogy kapcsolj ki mindent és csak rám figyelj.
- Ha ez az ára, figyelek.
- Most már mindent tudsz. Láttad, hogy egy ezerszer nagyobb szerelem, mint amit te valaha képes vagy megélni, semmivé foszlik. Láttad?
- Láttam.
- Még ha le is győznél, ha holnap reggel még életben is lennél, a félelem örökké benned marad, mint egy rákos daganat, napról napra nőni fog. És egy nap arra eszmélsz, hogy hiába minden, hiába volt a nagy szerelem, már csak a tudat marad meg, hogy nem a tied. Ettől nem félsz?
- Nem.
- Miért nem? – kérdezte dühösen az Álomkép, s Paxa egy pillanatra a sötétség mélyén látni vélte az arcát.
- Mert te és én mások vagyunk. Mászt élünk meg. Te szerelmes voltál belé, de neked a szerelem harcot, birtoklást jelentett, én szeretem. Adni akartam neki, nem leuralni.
- Az ugyanaz – jelentette ki határozottan az Álomkép.
- Nem. A szerelem birtokolni akar, a szeretet adni. És ezért kellett vesztened. Te segítettél nekem ezt megérteni. Az ember szabadnak születik, nem tűri, hogy leuralják. A féltékenységek pedig minden emberi bűnök legutálatosabbika, mert a másikat teljesen uralni akarja.
- Az emberek azt akarják, hogy uralkodjanak rajtuk, azok akik felettük állnak. – Übermench⁴ tudat volt az Álomkép hangjában.
- Nem igaz. Aki hagyja, hogy leuralják, és aki ural, egyformán elveszíti az emberi méltóságát.
- Komolyan veszed ezt a marhaságot?
- Igen.
- Akkor te vagy az utolsó a fajtádból. Te filozófus, te érzélgős... Gyenge vagy, neked és a fajtádnak el kell tűnnöd a földről, hogy mi, az erősek, az uralkodásra termettek, a sikeresek, a győztesek maradjunk fent...
- Ebben is tévedsz. Mert a szerelem és a szeretet is örök, a kettő harca adja az ízt a világnak. De a szerelem mindig újat keres, ide-oda repdes, a szeretet viszont kitartó, akkor is megmarad, amikor a szerelem már máshol jár. – Paxa érezte, hogy igaza van.
- Szofisztika.
- Ha egyszerűbben akarod hallani: a szeretet még akkor is parázslék, amikor a szerelem már mindent porrá égetett.
- Bizonyíték?
- Én itt vagyok, te már messze jársz. Akárhogy is tagadod, te csak egy álomkép vagy.

⁴ felsőbbrendű, emberfeletti ember

– Csak egy álmkép? Hm. Mégsem tudsz kivetni magadból, mert tudod, hogy a te szereteted unalmas, az én szerelmem meg érdekes – ezért szerepelek mindkettőtök álmában minden éjszaka. A tiedben, mert félsz attól a többitől, ami vagyok, az övében, mert nem tud elfelejteni.

Paxa először érezte magát gyengének ezen az estén...

– A szeretet... – de nem tudta folytatni a mondatot. Az Álmkép diadalmasan folytatta:

– A szeretet semmit sem ér, csak langymeleg. Semmit sem ér! Vagy másképpen gondolod?

– Igen.

– Akkor kövess! – ezzel az Álmkép felkapta a kávésbögrét és kirohant a konyhából. Paxa követte, nem is tudta hány szobán keresztül egészen a bezárt teraszajtóig – ott az Álmkép egy pillanatra megállt, majd betörte az üveget és kilibbent. Paxa követte, közben érezte, hogy az üvegek belevágnak a húsába, de már nem törődött vele. Az Álmkép egy méterre lebegett tőle, az utca felett és az ujján lóbálta a kávésbögrét. A hangjában gúny volt:

– Most megfogtalak. Tudom, mit jelent neked ez a bögre. A szeretet jelképe. Most szépen leejtem és széttörök. Ha akarod, vedd el – de akkor ki kell lépned a semmibe és lezuhansz. Meghalsz. Ha meghalsz, én nyerek. Ha nem mersz érte nyúlni, akkor többet ér neked a nyavalyás életed, mint a szeretet – akkor a lelked hal meg, ugyan-csak én nyerek. Nos, okoska, hogy döntesz? „Szárnyatlan szállj...!” – s pillantásával szinte leperzselte a mélybe.

– Élni fogok – s ezzel Paxa az Álmkép felé ugrott, kikapta a kezéből a bögrét és magához szorította. Végtelen ideig zuhant, majd hirtelen akkora fájdalmat érzett, mint még sohasem. Tehetetlenül feküdt a földön, a feje felett a csillagok. Fázott, meg sem bírta mozdulni, de boldog volt: a szeme sarkából látta, hogy a bögre ép és csorbulatlan. – Ezek szerint nem mondott igazat – gondolta –, mégiscsak meg tudott ölni. Pedig élni akartam.

Egy árny takarta el előle a csillagos eget: – Feladod végre? Majdnem meghaltál. Megéri?

– Igen, megéri. Mert élek, mert nincs hatalmad arra, hogy megölj. Most már tudom, hogy nincs hatalmad. Tudom, hogy ki vagy.

Az árnyalak kicsit mintha megremegett volna: – Mondd ki a nevemet!

– Rakga. – Az árnykép vonásai lassan láthatóvá váltak, Paxa először sejtette meg az arcvonásait. Egy pillanatra megijedt, mert az Álmkép fölé emelkedett, mintha rá akarna lépni, de megfordult, s elfele indult. De már nem repült, nem rohant, inkább csak vánszorgott. Tudta, hogy annyi szenvedés után végre nyeresre áll, nem szabad most feladnia. Minden erejét összeszedve feltápászkodott és megpróbálta utolérni a nőt. Végtelen ideig üldözte, lépésről lépésre közelítette meg, s végül ott állt előtte. Az asszony lehajtva tartotta a fejét, a fürtjei takarták az arcát. Paxa megfogta a vállait és újra mondta: – Rakga... Most már tudom, hogy mit jelent ez az szó.

– Mit? – vágott közbe az Álmkép és remegett a hangja.

– Két szót. Istennőnek érezted magad, a szerelem teljesen betöltött – de ez a szerelem gyűlöletté vált benned. Gyűlöletté és a gyűlöleted azért erős, mert a szerelemből táplálkozott. De van még valami a nevedben: a fél-lét. Két félből áll össze, mint az életed, de a két félből nem lesz egész. Ezért megmaradsz az átlagosban, a fél-

szerелеmben, a fél-gyűlöletben... azért gyűlölsz, mert azt hiszed, ebben nagy lehetsz. Rakga.

Az Álomkép lassan felemelte a fejét, s Paxa meglátta az arcát. Nem volt benne semmi félelmetes: egy nő arca, aki már az utolsó virágzásán is túllépett. Kicsit puffadt, ráncos arc, fáradt szemek... Nehéz volt elképzelni, hogy ez a nő ugyanaz lenne, akit a férfi szenvedéllyel szeretett, akit ő is látott a lépcsőfordulóban. Lehetetlen volt, hogy ettől az alaktól félt hónapokon keresztül. Ha nem lett volna olyan szerencsétlen kinézetű, legszívesebben felnevetett volna. Rakga megérezte, s furcsa fény gyúlt a szemében:

– Azt hiszed, legyőztél?

– Igen. Már tudom ki vagy, a neveden neveztelek, tudom, hogy többet nem fogsz éjszaka zargatni. Már nem félek tőled, néven neveztem a félelmet. Rakga.

– Igazad van. Ma éjszaka láttál utoljára... de ez még nem jelenti azt, hogy győztél. Legfeljebb, csak félig.

– Hogy érted?

– Ne felejtse el: nem csak a te álmodban szoktam éjszakánként megjelenni. A saját álmodból már kiűztél, de a párod férfiálmában még én vagyok az istennő. A testi szerelem mértékegysége, akinél senki sem lehet több, a megtestesült érzékiség. És ott sohasem tudsz legyőzni. És ha a párod boldogan elmosolyodik álmában, te szenvedni fogsz, szétrohad a lelked, mert tudni fogod: miattam boldog, miattam mosolyog. És felőröl, hogy tudod, hogy egy olyan dimenzióban győzlek le, ahová neked nincs bejárásod – büszkeség volt az Álomkép hangjában.

Ma éjjel még lenne lehetőséged, hogy átlépj azon az ajtón, de ha felébresz, már többet nem térek vissza hozzád, már nem nyílik meg előtted... Azzal, hogy legyőztél, magadat zártad ki belőle.

– Ma éjjel még nyitva van az az ajtó, amin a múltkor nem akartam belépni?

– Ma éjjel még igen.

– Vezess oda, be akarok menni és ott is le akarlak győzni.

– Ha legyőzől, minden rendben lesz... de figyelmeztetek: ha belépsz, akkor te is álomképpé válsz. Egy másik világ része leszel. És ha vesztesz, akkor nem tudsz visszatérni, örökké abban a világban maradsz. Ebben a világban a Paxa nevű lány kómába esik, vagy sikerülne is kikerülni belőle, egy nyáladzó, üres szemű idióta lesz belőled... biztos, hogy ezt akarod?

– Menjünk.

– Fogd meg a kezem és gyere velem... – Paxa megfogta Rakga kezét, repülni kezdtek. Az első pillanatokban még látta maga körül a valóság képeit, de hamarosan már csak foltok úsztak el körülöttük. A színek örvényleni kezdtek, majd egy szempillantás alatt kitisztult a kép, s egy ajtó volt előttük. Rakga bátorító pillantására Paxa a kilincstre tette a kezét és lenyomta...

25. Férfiálom

Az ajtó egy kertre, egy másik világba nyílt.

– Giccses – gondolta magában Paxa –, de úgy látszik, hatásos. Ez kell a férfiaknak... Rakga nem hagyott neki sok időt az álom esztétikai elemzésére.

– Most elmondom a szabályokat, itt én vagyok otthon. Csöndben maradsz és láthatatlan. Rendben?

– És ha nem?

– Drágám, nem vagy tisztában a helyzetteddel. Ezt az álmot én hoztam rá és ő álmodja. Neked nem osztottak lapot. És ne felejtsd el: ha vesztesz, örökre itt kell maradnod.

– Akkor szinte semmi esélyem...

– Pontosan! – mondta diadalmas vigyorral. – Eddig mindig kikerülted a csapdáimat, most beleestél. Ha nem gondol rád, akkor én nyertem. És elárulhatom: eddig, ha megjelentem álmában, sohasem gondolt rád.

Paxa ránézett Rakgára: már nem az volt, akit előbb meglátott. Újra megfiatalodott, a ráncai, arca puffedsége eltűnt, haja újra sűrű volt, húsa izmos és kemény... Így könnyű, mosolyodott el magában Paxa. Ez a legegyszerűbb szépítő-kúra: álmokképpé kell válni.

A kezét a szeme elé emelte, átlátszó volt, csak a tájat látta, s az Álomképet, amint dallamos léptekkel nekiindul a kertnek. A férfit hátulról lepte meg, átölelte, csókolózni kezdtek, már egy testté váltak, talán csak az álom tette, de mintha fizikailag látszó volt az izzás rajtuk. Vajon az életben is ilyenek voltak az együttléteik, vagy csak a kielégítetlen férfivágyak szépítették meg az emlékeket?

A vad ölekezésben leszaggatták egymásról a ruhát, egymás húsát tépték, már nem volt gravitáció, se más fizikai törvény, csak a tűz, amiben égtek. A férfi szétfeszítette a nő karjait, a szerelemben szinte keresztbe feszítették egymást, majd belefűltek a csókba, alig érthetően, sodorva a lélegzetben a szavakat, annyit mondott a nőnek:

– Szeretlek...

– Tudom. Az enyém vagy – a végső diadal volt Rakga hangjában.

– A tied vagyok, nem is akarok másé lenni.

– De én sohasem leszek a tied... Te sohasem uralhatsz engem...

– Mindent odaadok, csak egy szavadba kerül...

– Mindent?

– Mindent – és újra csókba fűltek a világ. Végtelen idő múlva a nő eltolta magától a férfit:

– Akkor adj oda nekem mindent, tagadj meg mindent rajtam kívül. Felejts el mindenkit, aki szerettél eddig, akit szerettél rajtam kívül. Öld meg magadban őket! És akkor megkapod azt a szenvedélyt tőlem, amit még soha, senki se...

– Csak egy szavadba kerülne...

– Kimondom: *akarom*, hogy mindent odaadj.

– Nem ez a szó az – csengett a férfi hangja határozottan.

Paxa felkapta a fejét: mintha az Álomkép magabiztossága megrendült volna.

Rakga folytatta a próbálkozást:

– Minden? Szeretlek? A tied vagyok?

A férfi szemében látszódott, hogy egyik sem az a szó, amit várt volna. Lassan kezdett feltápáskodni és elkezdte magára húzni az ingét. A nő géppuskaszerű ropogással lőtte a férfi felé a szavakat, de az csak egyre kedvetlenebb lett:

– Hagyjuk. Ezt a szót veled sohasem találom meg...

Rakga arca elfehéredett, mintha tudta volna a mondat folytatását: „...ezt a szót csak Paxa ismeri...”

Paxa eddig egy méterre állt tőlük, láthatatlanul, de most, hogy a férfi rá gondolt, hogy kimondta a nevét, végre megjelenhetett előtte, látható és hallható alakban. Elmosolyodott és kimondta azt az egy szót, amire a férfi vágyott, a szeretet szavát, amit a szerelem csak hazudni tud:

– Örökké.

És nem történt semmi. Nem lett nagy ölelés, nem lett nagy lángolás. Csak állt, a férfi előtte féltérden, nem hódolatból, hanem csak azért, mert éppen itt tartott a mozdulatban. Kezeik értek csak össze, de ebben az egy mozdulatban is benne volt a szeretet bizonyossága, nem hiányzott semmi.

Nézték egymást, már egy évszázada, már mindketten öregek voltak, de még mindig nem szólaltak meg, csak nézték egymást és könnyeztek.

S már nem törődtek azzal, hogy milyen gyűlölettel nézte őket Rakga, mert az az álmokép szép lassan semmivé foszlott.

Másnap reggel kicsit összetörten, de felszabadultan és kipihenten ébredt. S a reménynél biztosabb volt abban, hogy ezután mindig így lesz. És este, amikor a férfi hazatért, egyikük sem kérdezte meg, hogy mit álmodott a másik.

26. Nyárutó, Balaton-part

Nyárutó volt, a szálloda strandján nézte a naplementét a Balaton felett és a béke teljesen betöltötte. A béke, amiért megharcolt. A nap utolsó sugarai, mint szabadság cirógatták a bőrét.

Élvezte a csendet és a nyugalmat – a békét a szívében hordozta, de a napi hajtás, a robot, a munka, a háztartás a csendet és a nyugalmat sokszor kiölte az életéből.

– Boldog vagyok, – suttogta maga elé. – Boldog, mert meg találtam a helyemet a világban és nem kell harcolnom magammal. Kár, hogy a Balaton van előttem és nem a Tisza vagy a Duna – akkor stílusosabb lenne, hogy valóban átkeltem a folyón.

Olyan *deja-vu* érzése volt, mintha már átélte volna ezt a pillanatot, csak nem tudja mikor, talán álmában. Álom – eszébe jutott az álomkép: vajon tényleg csak tudatalatti félelmei tárgyiasultak, vagy valóban volt valami megmagyarázhatatlan azokban a történetekben? Csak egy rémálom volt, vagy valóban megtörtént mindez vele? Nem mintha számítana, de jó lenne tudni...

– Kedvesem, emlékszel még arra a levélre, amit az ágyneműtartóban találtunk? – fordult a férfihez.

– Amit az exem írt? Ennyire mély nyomot hagyott benned?

– Csak úgy eszembe jutott.

– Először csak dühös voltam. Aztán elégettem, és ezzel lezártam az ügyet. De láttam, hogy téged nagyon bánt az ügy, hónapokig nagyon aggódtam miattad. Szerintem jól tettem, hogy elégettem. Azzal lezártuk.

– Lezártuk – válaszolta Paxa és megnyugodott. Ha a férfi csak arra emlékszik, hogy egyszer látta, akkor az egész csak képzelgés volt, nem volt több levél, csak egy, nem volt boszorkányság, csak egy kicsinyes, de egyben zseniális női bosszú, részéről meg a fáradt, feszült idegek játéka. Lustán nyújtózkodott egyet, drága kincs a napfény, minden sugarát élvezni kell...

Már eltakarták a hegyek a napot, amikor újra megszólalt a férfi:

– Azért az rosszul esett, hogy csináltál belőle másolatot és még olvasgattad... Látnod, nem kellett volna annyit rágódni rajta...

Paxa izmai egy pillanatra megfeszültek, de szándékosan nem mondott semmit sem, akarattal összeszorította a szempilláit, hogy lezárja ezt a kérdést. Ha a férje azt hiszi, hogy volt másolat, akkor valami megmagyarázhatatlan, nem evilági logika szerinti történet, mert egy biztos: ő nem készített másolatot, nem is lett volna rá alkalma. Akkor viszont a sok rossz álom mégiscsak valóság volt valahol és... de ebbe nem akart belegondolni.

Inkább újra álomba merült.

Az álma szép és boldog volt: benne volt ez a Balaton parti este és mindenki, akit szeret – de egy pillanat alatt összeomlott a kép. Hirtelen dermedtő hideg ölelte körül, zuhanni kezdett valahova a mélybe, hiába próbált meg kapaszkodni, csak zuhant lefele...

Csuromvizesen ébredt. De ez a nedvesség nem az álom utóíze volt, valóban folyt róla a víz.

Amikor kinyitotta a szemét, az első, amit látott, egy kerek szempár, egy kis manó volt, amint fürkészően fölé hajolt.

A szempár tulajdonosa, egy huncut kisfiú, még mindig kezében tartotta a kis piros homokozó vödrét és vigyorogva húzta a szavakat:

– Anyuuuuu, gyere be a vízbe, játszani!

Paxa nevetve pattant fel a nyugágyból:

– Te kis ördögfióka, várj csak, majd megtudod, mi lesz, ha elkaplak! Így leönteni az anyádat!

S néhány másodperc múlva mind a ketten belevetették magukat a hullámokba, maguk mögött hagyva mindent: a vizes törülközőt, a partot és minden rossz álmot.

Boldogok voltak, kacagtatóan.

Weöres Sándor: Csiribiri

*Csiribiri csiribiri
Zabszalma -
Négy csillag közt
Alszom ma.*

*Csiribiri csiribiri
Bojtorján -
Lélek lép a
Lajtorján.*

*Csiribiri csiribiri
Szellő-lány -
Szikrát lobbant,
Lángot hány.*

*Csiribiri csiribiri
Fült katlan -
Szárnyatlan szállj,
Sült kappan!*

*Csiribiri csiribiri
Lágy paplan -
Ágyad forró,
Lázad van.*

*Csiribiri csiribiri
Zabszalma -
Engem hívj ma
Álmodba.*